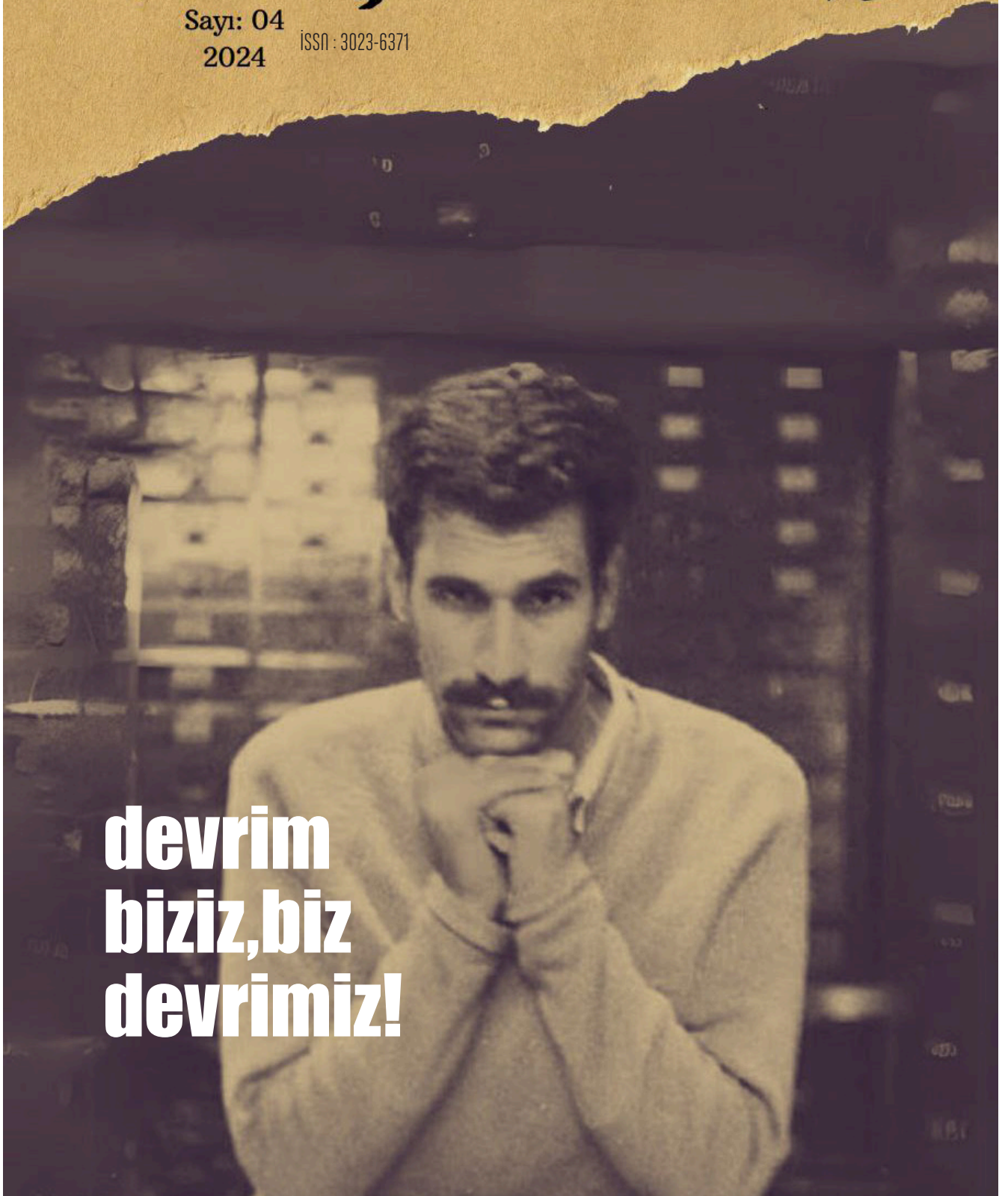

zafere kadar
GENÇ YOLDAS

Sayı: 04
2024

ISSN : 3023-6371

**devrim
biziz,biz
devrimiz!**

Zafere Kadar Genç Yoldaş Dergisi
Sayı: 04
2024
ISSN : 3023-6371

Dergiye Ulaşabileceğiniz
Adresler

İstanbul
Şişli: Ayışığı Ekin Sanat Derneği
Merkez Mah. Hasat Sok.
Sebil Apt. No:9 K:4
Taksim: Mephisto
Beşiktaş: Mephisto
Kadıköy: Aram Kitabevi / İmge
Kitabevi / Mephisto

İzmir Mücadele Birliği Gazetesi
Temsilciliği
Muhittin Adem Cd. No:32 Konak

Adana/ Mücadele Birliği Gazetesi
Temsilciliği
Kuru Köprü Mah. Özler Cd.
No: 41 Özden İş Merkezi K:6 D:71
Seyhan

Kapak Tasarım - Sayfa Düzeni
Canser Dayanır

Sor. Yazı İşl. Müdürü: Ezgi YERGİN

Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni
Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım
Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd.
Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN

Adres: Mecidiyeköy Mah.
Kervangeçmez Sok. Tomurcuk Blk.
No:14/4 Şişli - İSTANBUL
Tel : 0 (212) 533 32 57

Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya
ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.
Şti - Davutpaşa Cad. Güven İşMerkezi
No:83 B Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL
Tel: 0 212 5012120

İçindekiler

1 Mayıs'ta gençlik devrime!.....	4
İktidarın yeni sahibi yapay zeka mı olacak?.....	6
öğrencilik ve işçilik, bursların yetersizliği ve sömürü	10
"okur mektubu"	12
yıkım savaşlarının eşliğinde zorlu görevler!.....	13
sana söz sıra arkadaşım!.....	18
kürt halkı devrimle özgürleşecek!.....	20
iran-israil çatışmasında devrimci tutum üzerine.....	23
dünyada ve yaşadığımız topraklarda gençlik hareketine bir bakış.....	29
mevsimlik işçi sömürüsü.....	33
toplumsal değişim ve kuşaklar -1	34
bir sorun var!.....	39
kitap tanıtımı: "deniz fırtınası".....	40
film önerisi: kopuş.....	41
bülten.....	43

İletişim

**Senin de söyleyeceklerin var, biliyoruz.
Üretimlerini bize ulaştır, sesimize daha çok
genç yoldaşımız ortak olsun.**

instagram: @genc.yoldas

x: @gencyoldas1

merhaba genç yoldaş...

Ekonomik krizin giderek derinleşmesi sonucu açlığın ve sefaletin diz boyu olduğu, birçok sıra arkadaşımızın geçinememe yüzünden okuduğu okula sırtını dönmek zorunda kaldığı, her gün bir arkadaşımızın daha hayattan koparıldığı ve tüm bu sorunlara karşı devrimci saflarda mücadele veren ilerici, devrimci öğrencilere, toplumun tüm kesimlerine yönelik faşist baskının ayyuka çıktığı böyle bir süreçte yeni sayımızı sizlerle buluşturmanın gururunu taşıyoruz.

Türkiye’de sermaye egemenliğinin önünü alamadığı ekonomik ve siyasi krize karşı faşizm; kurtuluşunu yaşamın olduğu her alana saldırmakta buluyor. Her gün gözaltı, tutuklama, tehdit ve faşist saldırı... Elinde özgürlüğünü kazanmaktan başka bir şeyi kalmayan bir toplumu böylelikle sindirmeye çalışıyor; ama nafi!

Bizler; atölyelerde, fabrikalarda stajımızı ve çıraklığımızı tamamlamak adına bir uzvumuzu kaybeden, iş yerlerimizde tacize ve tecavüze uğrayan, her gün onlarca insanın psikolojik baskısı altında iki kuruş ekmek parası kazanmaya çalışan, şantiyelerde, iş cinayetlerinde her gün ölen genç işçileriz.

Onca emekle, onca hayalle gittiğimiz üniversitelerde gerici eğitime mahkum edilen, nitelikli bir yemek yeme hakkı dahi çok görülen, her gün ölüme mahkum edilen öğrencileriz.

Hayallerimizin dahi çalındığı bu düzende kaybedecek hiçbir şeyimiz yok, ancak kazanacak birçok zaferimiz ve alacaklı olduğumuz bir gelecek var. Bunu kazanmak bizim elimizde. Akademik, ekonomik, her türlü sorunumuzun tek çözümü ancak ve ancak sosyalizmle mümkün! Unutmayalım: “Kapitalizm egemen kaldıkça; değil yalnız toprak, değil yalnız insan emeği, değil yalnız insan kişiliği, değil yalnız vicdan, değil yalnız aşk, değil yalnız bilim, her şey, her şey, ama her şey kaçınılmaz olarak alınıp satılacaktır.” (Lenin)

“Sizlere bu sayımızı keyifle okumayı dilerken, gelecek sayıda sizlerin yazılarıyla kolektifimizin daha da büyümüş olmasını temenni ediyoruz.”

1 Mayıs'ta gençlik devrime!

SEYİT YAŞAR

Merhaba genç arkadaşım;

Okul sıralarında, part-time işlerde, çıraklık veya stajyerlik adı altında atölyelerde-bürolarda veya okuldan son beklentimizi de kaybetmiş olarak tam zamanlı işlerde, her gün bir öncekinden güzel olmayan günler geçiriyoruz. Kimimiz içine doğduğu koşullar nedeniyle doğrudan "iş hayatına" atılmışken, kimimiz ise yukarıdaki durumlardan bir ya da birkaçını yaşamak zorunda kalmış durumdayız.

Hepimizin bildiğini, bir kez de burada detaylıca yazmaya gerek yok, fakat şu açık; bizler bu güzel olmayan günleri yalnızca geçirmiş oluyoruz ve bunun adı yaşamak değil!

Bizleri güzel bir geleceğin beklediğine dair inancımız yok edildi. Barınma, nitelikli bir eğitim, sosyal aktiviteler gibi en temel olanaklardan yoksun kalıyor, daha da can yakıcı bir şekilde bir günü tok atlabilmenin yollarını arıyoruz artık. Olanaksızlıklar sonucunda her günümüz bir öncekinin aynısı şeklinde tekrar eden, sıkıcı bir rutin haline gelmiş durumda tabii eğer koşullar daha kötüye gitmiyorsa...

Bahsettiğimiz tüm bu kötü koşullar, ya işçi-emekçi bir ailede dünyaya

**"1 Mayıs'ta,
işçi sınıfının birlik,
mücadele ve zafer
gününde; gençliğin atılgan
ruhuyla, sorunlarımızın
kaynağı tekelci kapitalist
devlete karşı ayaklanma
ve isyan bilinciyle
bulduğumuz yerlerde
sokağa, alanlara
çıkma sorumluluğu
bekliyor."**

geldiğimiz için ya da bizleri giderek yoksullaştıran, işçi sınıfı ile sorunlarımızı ortaklaştıran sistemin yaşamlarımıza etkisiyle temel sorunumuz haline geldi. En basit ekonomik sorunlarımızın çözümü, işçi sınıfının kurtuluşu ile nihai olarak çözüme kavuşmayı bekliyor.

İşte bu koşullarda 1 Mayıs'a yaklaşıyoruz. Dünyada ve yaşadığımız topraklarda işçi sınıfı ve emekçilerin, insanlığı sömürüye ve insanlık dışı bir yaşama mahkum eden kapitalist sisteme karşı mücadelesi sonucunda, 1 Mayıs tarihsel bir önem kazandı. Kadın ve erkek emekçilerin, gençliğin ekonomik ve politik kurtuluşları

için kanlarının döküldüğü, sürekli mücadeleler ile uluslararası nitelik kazanan, sömüren ve sömürülen iki sınıfın karşı karşıya geldiği bir kavga günü haline geldi.

Her gün daha derinden hissettiğimiz açlık ve politik haklardan yoksun olduğumuz bu koşullarda, biz gençliği de 1 Mayıs'ta, işçi sınıfının birlik, mücadele ve zafer gününde; gençliğin atılğan ruhuyla, sorunlarımızın kaynağı tekelci kapitalist devlete karşı ayaklanma ve isyan bilinciyle bulunduğumuz yerlerde sokağa,

alanlara çıkma sorumluluğu bekliyor.

Artık eskisi gibi yönetilmek, yaşamak istemiyoruz. Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarını ve gençliğini; yıllardır Taksim Meydanı'na çıkan Denizlerin yoldaşları ile bu sene de Denizlerin Bayrağıyla İstanbul'da Taksim'e; diğer kentlerde ise alanlara davet ediyoruz!

Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Yaşasın 1 Mayıs!

Biji Yek Gulan!

İktidarın Yeni Sahibi Yapay Zeka mı Olacak?

Yapay zeka, yıllardır hayatlarımızın içinde; ama son yıllarda bilim insanlarının onu öncekinden farklı olarak kolayca kullanabileceğimiz pratik formlara getirmesi özellikle gençlik arasında tartışılacak yeni konulara sebep oluyor. Yapay zekaya dair distopyalar çiziliyor, kötü gelecek tasvirleri yapılıyor. Filmlere, dizilere, kitaplara konu oluyor.

Madem bu konu gençlik arasında bu denli karşılık buldu, bu distopyalardan birine ışınlanalım: “Senin iraden yakın zamanda işlevsiz hâle gelecek. Karar

veren sen olmayacaksın. Yöneten değil yönetilen olacaksın, ama bu kez farklı; bu kez dünyanın hiçbir duyguya sahip olmayan, insanlığı yok etmeye kodlanmış robotlar tarafından ele geçirilecek. Yapay zeka, artık senin düşmanın.” Öyle mi?

Geçtiğimiz yıllarda kendimizi çokça Metaverse, NFT, VR, kripto para gibi teknolojileri konuşurken buluyorduk. Koca şirketler bu alanlara devasa yatırımlar yapıyor, geleceğin buralarda olduğunu söylüyordu. Ama günümüzden itibaren onlar

dahil herkesin gözü saydığımız tüm teknolojileri bir anda geri plana iten yapay zekaya, Open AI'a; ChatGPT, Midjourney, Sora, Dall-E'ye dönmüş durumda.

Durmaksızın ilerleyip gelişen, yapabileceklerinin sınırını tahmin edemediğimiz yapay zeka uygulamaları özellikle biz gençlerin merak ve ilgiyle yaklaştığı teknolojiler oluyor. Tabii bu teknolojiler ansızın oluşmadı; sıkça kullandığımız haritalar, otomatik düzeltmeler, dijital asistanlar, e ödemeler ve çok daha fazlası hayatımızın her alanında yapay zekanın karşımıza çıktığı yerlerdi. Günümüzde ise teknoloji şirketleri bunu herkesin kullanabileceği yaygın formuna geçirdi.

Artık kodlama bilmesek bile istediğimiz gibi bir internet sitesi, tasarımdan anlamasak bile estetik bir afiş, müzikten anlamasak bile yepyeni bir şarkı oluşturabiliriz. Hatta bu uygulamaların sınırları öyle genişliyor ki, yeni versiyonlarla yönetmenlikten hiç anlamadan, komutları girerek sıfırdan bir film bile oluşturabiliriz. Hatta bu metni bile ona yazdırabiliriz! Peki fark edecek şey ne olurdu? Yapay zekayı insan zekasından ayıran ne? Yapay zeka ne demek, onun ne kadarını anlayabiliriz?

Yapay zeka henüz gelişmesini durdurmadığı ve hızla ilerlediği için bu işin uzmanı olmasak bile bizler de, kafamızı çevirdiğimiz her yerde olan yapay zekayı sürekli anlamaya ve öğrenmeye çalışmak zorunda kalıyoruz. Anlamanın sınırlarını genişletmek de yine bizim elimizde.

Yapay zeka; topladığı veri ve bilgileri sayesinde benzer yeni veriler üreten, hareketi ve sesi algılayarak anlamlı

cevaplar veren, kısacası aslında insan zihniyle ilişkilendirdiğimiz her türlü davranışı sergilemeye çalışan bir tür sistem.

Yapay zeka ile insan zekasının ayırt edilişi ise bilinç kapasitesi ve duyguları hissedebilmekle başlıyor. Örneğin ChatGPT'ye "Bugün nasıl hissediyorsun, üzgün müsün?" ve benzeri sorular sorduğumuzda "Ben bir yapay zeka olduğum için duyguları hissedemem, paylaşamam." Gibi yanıtlar alıyoruz. Bu, bizimki gibi olmasa da, yapay zekanın da bilinci olduğunu bize gösteriyor. Daha doğrusu öz bilince sahipler, kendilerinin yapay zeka olduklarının farkındalar, ya da öyle olduklarını söyleyecek şekilde programlanmışlar. Yapay zekanın sağduyusu, sezgi yeteneği de yok.

İnsanlar arasında hepimizin bildiği ama kitaplarda yazmaya gerek olmayacak kadar bazı basit bilgiler var, örneğin evimizde otururken 'hava çok soğuk oldu' dediğimizde karşımızdaki pencereyi kapatmamız gerektiğini anlar. Bu sağduyu, sezgi yoksunluğu yapay zekanın örneğin çağrışım yeteneği gerektiren bir şarkıda, şiirdeki "Yazar burada ne anlatmak istemiş?" "Bu şiirin alt metninde yatan ne?" sorularına doğru cevabı vermesine engel olabilir.

Ayrıca yapay zeka hala bütün iş kollarına, sektörlerine hükmedecek kadar gelişkin değil; hala birçok işte insana özgü olana, onun zihnine ihtiyacımız var. Sonuçta ChatGPT özünde bir dil öğrenme programı; girilen komutları kaydeden ve benzer şeyler üreten bir program. Yani onun arkasında da bir insan var, o zaman yapay zekadan korkmaya gerek

yok. Açıkçası bilim insanları bile bu konuda net değil.

Yapay zeka bir noktada kontrolden çıkar mı? Belli değil. Yapay zekanın uzmanları bile onun hızına yetişemiyor; geçtiğimiz sene Open AI ChatGPT'nin sürümünü yükseltip GPT-4'ü yayınladığında önceki

sürümüne kıyasla verileri bu kadar daha iyi işleyeceğini, daha mantıklı ve geçerli yanıtlar verebileceğini beklemiyordu. Bu, akıllara şu soruyu getiriyor: Uzmanlar bile onun hızına yetişemezken devletin yapay zekaya göre hayatı şekillendirmesi; eğitimi, sağlığı her türlü sektörü yapay zekaya göre düzenlemesi mümkün mü? Hayır, değil.

Devlet böyle hızlı işleyen bir araç değil. Şu an içinde bulunduğumuz sistemden ötürü, yapabilecek olsa bile yapay zekayı hayata göre değil çıkarlarına göre şekillendirirdi. Ortaya çıkan şey şu, yapay zekanın bir benliği yok. O, kendiliğinden bir şey olmaktan çok, bizim ona yüklediğimiz misyonu yerine getiren bir sistem. Bu durum en azından şu an böyle olduğu için, yapay zekanın gücü şu an bu kadar olduğu için tekno-kötümserliği gelecek için dile getiriyoruz. Korkumuzu geleceğe yönetiyoruz. Ama bunu yeni insanın değil şimdiki insanın iyi, kötü, değer yargılarıyla yapıyoruz.

Geleceğe iyi ya da kötü olacak demeye, kahinlik yapmaya çalışmaya gerek yok. Gelecek ne ise, gelecekte o olacak. Bugünün düşünce biçimiyle geleceğe kötümser bakmak, diyalektiği

hesaba katmamak olur. Ansızın hayatlarımızın merkezinde yer edinen ve tahmin edilemez olandan kokmak, verilebilecek birincil ve en içgüdüsel tepki olur. Yalnızca bu doğal duygularla hareket ederek yorum yapmak bilimi, felsefeyi hesaba katmamak olur.

Uzmanlar bile onun hızına yetişemezken devletin yapay zekaya göre hayatı şekillendirmesi; eğitimi, sağlığı her türlü sektörü yapay zekaya göre düzenlemesi mümkün mü?

Evet, yapay zekaya yeterli veriyi yüklersek bir gün dünyayı bile yönetebilir. Peki bu neden bir kabus, distopya gibi anlatılıyor? Yapay zekanın dünyayı yönetmesi hayatın siyasi, kültürel, her açıdan çöküntüye sebep olarak görülüyor?

“Yapay zeka durdurulamaz bir güç, o zaman fişini çekelim.” Gibi bir bakış açısı yerine onun düzgünce denetlendiğinden ve kimin çıkarına kullanıldığından emin olsak, sorunları çözmez miyiz? Yapay zeka illa kötücül insanlar tarafından iyiliği yok etme, insanları kandırma amacıyla kullanılmak zorunda değil. Yapay zekaya insanlığın gelişimi için, devrim niteliğinde gelişmeler için ihtiyacımız olduğu ve onu kullanmanız gerektiği ortada. Eğer onu yaratan, verilerini işleyenlerin temel amacı bu olursa ondan korkmamıza gerek kalmaz.

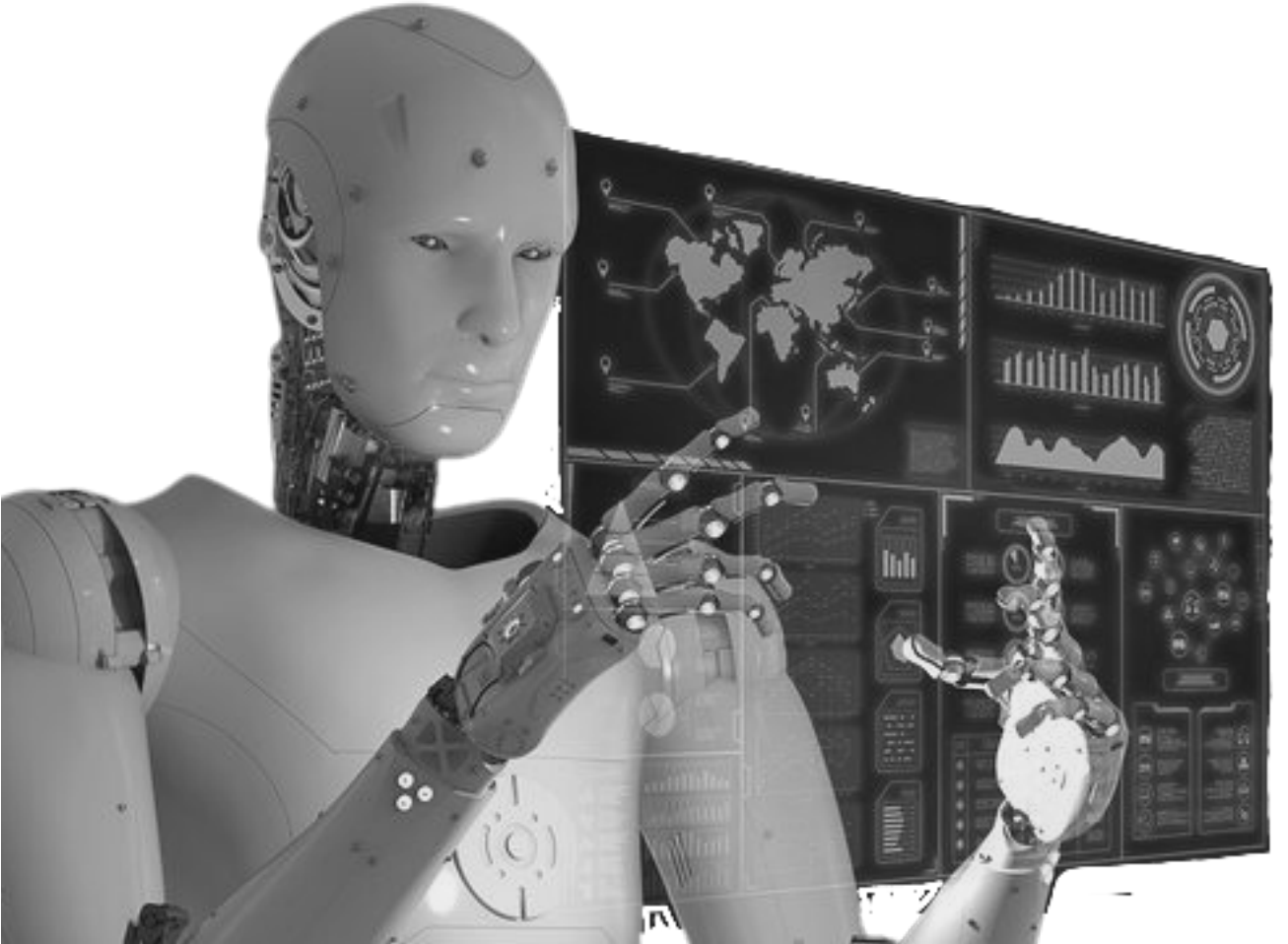
Yapay zekanın tanımını yaparken ‘insan zihniyle ilişkilendirdiğimiz her türlü davranışı sergilemeye çalışan...’ demiştik. Ama yapay zekanın amacı yalnızca insanı taklit etmek değil, insanın ötesine geçebilmek. Onun sadece ‘insan gibi’ olması onu bu kadar işe yarar yapmazdı. Amacımız daha fazlası, bizim yapamadığımızı yapabilmesi olmalı.

Gelecekte biyolojimiz izin vermediği için bizim yerimize yıldızlararası yolculuklar yapacak olan, bizim evrendeki temsilcimiz olarak evrenin derinliklerini keşfetmemize olanak sağlayacak olan yapay zekanın kendisi. Şu an hala deneysel aşamalarındayız, yapay zeka hâlâ kusursuz değil, hiç olacak mı ondan da emin değiliz. Geleceğin sahibi olarak bizler; insana özgü mantığı, akı, zihni bırakmadan ve ondan korkmadan yaklaşmalıyız yapay zekaya. Eğer doğru amaçlarla kullanılırsa hayatımızda nasıl çığırlar açacağını fark etmeliyiz. Doğru amaçlar için kullanılacağından emin olmak ise, yine bizim elimizde.

Geleceği tasvir ederken geleceğe gençlik olarak yön verebileceğimizi unutmamalıyız. Geleceği halkın çıkarına göre inşa ettiğimizde, onun dışındaki her şeyi de yine insanlık uğruna şekillendirmiş oluruz. Ne dersiniz, belki de ancak o zaman yapay zekanın dünyayı yönetmesi herkes için kötü bir şey olmaktan çıkar!

“Geleceği halkın çıkarına göre inşa ettiğimizde, onun dışındaki her şeyi de yine insanlık uğruna şekillendirmiş oluruz.”

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

Öğrencilik ve İşçilik, Bursların Yetersizliği ve Sömürü

Günümüzde üniversite eğitimi giderek daha pahalı hale gelmekte ve öğrencilerin bu mali yükü taşıması zorlaşmaktadır. Bu durum, birçok öğrencinin ek gelir elde etmek için iş aramasına yol açmaktadır.

Ancak iş arayan öğrencilerin karşılaştıkları en büyük sorunlardan biri, devletin sağladığı bursların yetersizliği ve bunun sonucunda eğitimi devam ettirebilmek için çalışmak zorunda kalan öğrencilerin patronlar tarafından sömürülmesidir.

İş arayan öğrenciler genellikle düşük ücretli, sigortasız ve kötü çalışma koşullarına sahip işlerde çalışmak zorunda kalırlar.

Patronlar, öğrencilerin maddi zorluklarını bildiklerinden bu durumu kendi lehlerine kullanarak ücret düzenlemelerini en düşük düzeyde yaparlar. Mevcut yasal düzenlemeler proletaryanın en temel ihtiyacını dahi karşılayabileceği düzeyde değildir.

“Mevcut yasal düzenlemeler proletaryanın en temel ihtiyacını dahi karşılayabileceği düzeyde değildir.”

Bu durum da patronların devlet eliyle öğrenci işçileri istismar etmelerine olanak tanıyor.

Çözüm olarak, burs miktarları artırılabilir. Devletin öğrencilere daha yeterli burslar sağlaması gerekir. Böylece öğrencilerin ek gelir elde etmek için iş arama ihtiyacı azaltılabilir. İşçi hakları güvence altına alınabilir. Yasal düzenlemeler gözden geçirilerek işçi öğrencileri koruyacak şekilde güçlendirilmesi gerekir. Böylece patronların istismarı önlenir. İşçi öğrenciler olarak tüm proletarya için mücadelemizi sürdürmemiz gerekir. Bu, öğrenci işçilerin haklarının savunulmasına ve korunmasına yardımcı olur.

Sonuç olarak, öğrenci işçilerin burs

yetersizliği sebebiyle devlet eliyle bu düzenin çarkları arasında ezilmesi ve sömürülmesi ciddi bir sorundur ve her soruna bir çözüm gerekir. Devletin, burs miktarlarını arttırması ve işçi haklarını güvence altına alması gerekir. Ancak kapitalizmin bu sorunu çözmesi kendisinin çözülüşünden başka bir şekilde olmayacağından, bu sorunun çözümü için omuz omuza mücadele vermemiz gerekir. Yalnızca, bu şekilde dayanışma sağlanarak işçilerin hakları korunabilir ve sömürüye karşı kavga güç kazanabilir.

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

İzmir'den Bir DÖB'lü

“okur mektubu”

Deniz, Hüseyin ve Yusuf’un idamının ardından 52 yıl geçti. 52 yıl önce idam sehpasında son sözleri “Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Mücadele Birliği” olan Deniz’in sözleri hala mücadelemizde yankılanmaya devam etmektedir.

1972’den bugüne Türkiye’de ve Kürdistan’da Denizlerin bayrağıyla mücadele verilmektedir. Denizlerin bayrağını taşıyan bizlerin ise; onların açmış olduğu bitmek tükenmek bilmez bu devrim yolunda; bu yolda bir adım daha ilerlemek, devrim durağına bir adım daha yaklaşabilmenin heyecanını

bir okurunuz olarak yaşamaktayım.

Derginizin bir okuru olarak bu yolda tek ilerlemediğimi; okullarda, tarlalarda ve fabrikalarda benim gibi devrim yolunda ilerleyen genç yoldaşlarımın varlığından haberdar olmak beni çok mutlu ediyor. Ölümünün 52. Yılında Deniz, Hüseyin ve Yusuf’un selamını bütün genç yoldaşlarımın alması dileğiyle. Hoşçakalın...

İzmir’den Bir Genç Emekçi

yıkım savaşlarının eşiğinde zorlu görevler!

K. TAYLAN KIZILDAĞ

İnsanlık sınıflı toplumlardan bu yana korkunç savaşlar, yıkımlar, katliamlar ve yok oluşlara tanıklık etti. Sınıflı toplumlar ortaya çıktığı andan itibaren bir tarafta ezilen sınıflar egemenlerin kendi savaşlarında, kendi ordularında savaşmak zorunda bırakıldı; diğer tarafta ise ezilen sınıflar her defasında savaş sanatını öğrenerek egemen sınıflara karşı isyanlara girişti.

Köleci toplumda kılıç, mızrak, kalkan ile savaşan ordulardan, feodalizmde kaleleri fethetmeye çalışan köylü ordularına, oradan kapitalizmde teknik gelişmişliğin her türlü imkanlarını kullanarak kitle imha savaşlarına kadar sınıflı toplumların ve devlet biçimlerinin gelişmesiyle savaşlar ve yıkımların boyutu da şiddetlendi. Çünkü sermayenin egemen olduğu kapitalist toplum ile köleci ve feodal

toplumlar arasında üretici güçler, üretim ilişkileri, teknik gelişmişlik, devlet biçimlerinin yetke ve kapasitesi, yani kısacası alt yapı ve üst yapı ilişkileri açısından muazzam farklar bulunmaktadır. Bu aralığın kendisi de bugünün dünyasında gerçekleşen sınıf savaşlarını, iç savaşları ve sermayenin kendi iç çatışmasını anlamak açısından önemli bir yerde durmaktadır.

“Köleci toplumda kılıç, mızrak, kalkan ile savaşan ordulardan, feodalizmde kaleleri fethetmeye çalışan köylü ordularına, oradan kapitalizmde teknik gelişmişliğin her türlü imkanlarını kullanarak kitle imha savaşlarına kadar sınıflı toplumların ve devlet biçimlerinin gelişmesiyle savaşlar ve yıkımların boyutu da şiddetlendi.”

Sınıflı toplumların başladığı tarihten bu yana hiçbir savaş emperyalizm ve kapitalizmin bağrında nüvelenen, devasa teknik gelişmişliğin eşlik ettiği 1. ve 2.

Emperyalist Paylaşım Savaşları kadar yıkıcı olmadı. 1.Emperyalist Paylaşım Savaşı dünyanın pazarlar bakımından paylaşılması için küresel bir çatışmaya dönüşürken, 2.Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın temellerinde ise yine büyük bir pazar paylaşım mücadelesi bulunuyordu. Ancak emperyalistlerin hedefinde

ise özelde Sovyetler Birliği'nin yıkılması ve sosyalizmin yok edilmesi hedefi vardı.1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından Sovyetler Birliği kurulurken, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda beklenenin tam aksine Sovyetler Nazi Almanya'sı ve işbirlikçi devletleri ezerek Berlin'e girdi, Yugoslavya'da sosyalistler büyük bir güç kazandı. Savaşın ardından muzaffer çıkan sosyalizm dünyanın 4 kıtasında atağa geçti.

Doğu Avrupa'da kurulan halk demokrasileriyle birlikte Çin, Küba, Vietnam'da gerçekleşen devrimler Afrika'da yükselen ulusal kurtuluş hareketleri, Latinler'de yükselen gerilla savaşı, Avrupa, Türkiye'yi sarsan işçi eylemleri ve bunlara eşlik eden, dünyayı derinden etkileyen Filistin halkının devrimci savaşı sermayenin egemenliğini her yerde sarsıyordu.

Ancak emperyalist devletler kolay vazgeçip sosyalizmin başarılarını kenardan izlemeyecekti. 1945'te Japonya'ya nükleer bomba atan ve bu süreçte savaştan muzaffer çıkan Sovyetler'e dahi nükleer bomba atmayı planlayan ABD hızla karşı saldırıya geçecekti. ABD öncülüğünde uluslararası sermaye egemenliği ve onun işbirlikçisi emperyalist devletler 12 devletin katılımıyla 1949 yılında NATO'yu kuracaktı.

NATO ile birlikte Amerika ve Avrupa'da bu devletlerin bütün kurumları ve başta istihbarat örgütlerinin yönettiği özel bir psikolojik, ekonomik ve ideolojik bir savaş başlatıldı. NATO'nun kurulmasının ardından emperyalizm iş birlikçisi kapitalist devletler adım adım sosyalizme karşı kurulan NATO'ya katılarak saflarını genişletti.

Kurulmasının hemen ardından NATO dünyadaki bütün ilerici güçlere yönelik saldırganlığını artırdı. İsrail'in uydu bir devlet olarak kurulmasının ardından silahlandırılması, Sosyalist Kore'nin işgal edilmesi, Vietnam halkına karşı yükseltelen saldırganlık, Latinler'de ardı ardına gerçekleşen karşı-devrimler, darbeler...

Bu süreç yaşanırken emperyalist kapitalizm özellikle 70'li yıllardan bu yana klasik tipte sömürgeciliği terk ederek yeni bir ekonomik modele yöneldi. Bundan dolayı 1970'li yıllarda küresel sermaye ulusal devrimci savaşların yükselmesi ve eski tip sömürgeciliğin askeri, ekonomik ve siyasal olarak eskisi gibi yürütülemeyeceğini tespit ederek yeni tip bağımlılık ilişkilerini geliştirmeye başladı.

Bu yönelim eski tip askeri işgallere ve genel bir vali atayarak yoğunluklu olarak meta değişimi üzerinden kurulan sömürgeciliğin terk edilmesiydi. Bunun yerine yeni tip bağımlılık ilişkilerinin oluşturulmasına, sermaye ihracının yoğunlaştırılarak eski sömürge ülkelerin her anlamda bağımlı ülkelere dönüştürülmesi süreciydi. Burada o ülkenin ekonomik alt yapısı çökertilerek zerre kadar bağımsız olmasının önüne geçilir, idari sınırlar itibarıyla 'egemen' bir ülke olsa da o kapitalist devlet, iktidardaki

sermayedarlar emperyalizme göbekten bağımlıdır, özellikle finans kapital ilişkileri bağlamında. Bu ekonomi politikanın kendisi bağımlı ülkelerin işçi sınıfını daha çok sömürerek, daha çok yoksullaştırıp geleceksizleştirerek o ülkelerdeki devrimci durumu hızlandırmıştır. Bu eklemleme sürecinin kendisi sadece ekonomik ilişkilerde değil dünyada gelişen küresel iç savaşın hızlanmasında da önemli bir katalizör olmuştur.

Occupy hareketinin Arap devrimleri ile devam etmesi ve bu sürecin yaşadığımız topraklarda Gezi ayaklanması sürmesi ile buna iyi bir örnektir.

Bundan dolayı ekonomik ilişki biçiminin değişmesi politik eğilimlerde ve savaşların yürütülme biçimlerinde de değişiklikler yarattı. Sosyalizmin dünya ölçeğinde dağılmasının ardından emperyalizmin kısa süreli zafer sarhoşluğunun yerini sermaye dünyasında panik ve korku kapladı. Bu dağılmanın ardından kısa bir dönem için tarihin sonunu ilan eden emperyalist-kapitalist dünya kısa sürede bunun böyle olmadığını, kapitalizmin tarihsel olarak miadını doldurduğunu derinleşen sosyo-ekonomik krizle birlikte anlayacaktı. 90'larda Asya'da başlayan finans krizi tüm dünyaya yayılacaktı.

Yaşlı dünyamızda milyarlarca emekçi sermaye egemenliğine karşı

“Rusya'nın Ukrayna'daki NATO destekli Nazi iktidarına karşı başlatmış olduğu özel askeri operasyon doludizgin bir savaşa dönüşürken tüm Avrupa'yı içine çekecek ve oradan dünyaya sıçrayabilecek bir yıkım savaşının tehlikelerini taşıyor.”

isyanlara girişti. Tarihin en büyük işçi grevleri yeryüzünün dört bir yanını sardı. Halklar 90'larda başlayıp 2000'lerin başında yoğun hissedilen krizin etkilerine karşı emperyalist başkentlerin sokaklarını ateşe veriyordu. Bundan dolayı çöken hegemonyanın yeniden tesis edilmesi, gelişen proleter inisiyatifin ezilmesi için 3. Dünya Savaşı emperyalistler tarafından İkiz Kulelerin planlı bir şekilde vurulmasıyla başlatıldı. 3. Dünya Savaşı tüm dünyada tam ilhak sürecinin derinleştirilmesi ile birlikte yürümektedir.

“Rusya'nın Ukrayna'daki NATO destekli Nazi iktidarına karşı başlatmış olduğu özel askeri operasyon doludizgin bir savaşa dönüşürken tüm Avrupa'yı içine çekecek ve oradan dünyaya sıçrayabilecek bir yıkım savaşının tehlikelerini taşıyor.” (spot)

2001'de Sovyetler'in çökmesinin ardından ise ilk olarak Afganistan ve ardından Irak işgal edildi, Rusya ve İran askeri olarak kuşatıldı, NATO adım adım Rusya sınırlarına

doğru genişledi. Suriye ve Libya dinci-faşist çeteler eliyle yağmalanıp güçten düşürüldü, Ukrayna'da Naziler iktidara getirildi ve Rusya güney cephesi Kafkasya ve Ukrayna üzerinden kuşatıldı. Çin ve Sosyalist Kore'ye karşı Güney Çin Denizi'nde Japonya, Güney Kore, Tayvan ve Avustralya ABD öncülüğünde savaşa hazır hale getirildi. Filistin halkının devrimci savaşımı her defasında kanla boğuldu. Kürdistan devrimine ve Kürt halkının kazanımlarına karşı adım adım gerici ittifaklar kuruldu. Kısacası askeri işgaller, vekalet savaşları, hibrit savaşlar, darbeler ve karşı devrimler her yerde hızlandı. Rusya'nın Ukrayna'daki NATO destekli Nazi iktidarına karşı başlatmış olduğu özel askeri operasyon doludizgin bir savaşa dönüşürken tüm Avrupa'yı içine çekecek ve oradan dünyaya sıçrayabilecek bir yıkım savaşının tehlikelerini taşıyor. Tüm bunlar gerçekleşirken insanlık hızla tüm yer küreyi saracak, nükleer silahların kullanılabileceği bir yıkım savaşına doğru çekiliyor.

Şimdi insanlığın ileri güçlerinin, devrimci proletaryanın ve devrimci gençliğin önünde bu tehlikeye karşı ne yapılacağı sorunsalı duruyor. Ya bu savaşlar gezegeni ve insanlığı yok edecek ya da savaşın yarattığı yıkımdan oluşacak devrimci koşullardan yararlanarak sosyalizme yürüyeceğiz. Bunun için hepimizin önünde bu kritik eşikte çok fazla sorumluluk ve tarihsel görev düşmektedir.

Kendi ülkelerimizdeki devrim mücadelesinin güçlendirilmesi sermaye egemenliğinin yıkılarak NATO'nun ve tüm emperyalist kurumların yaşadığımız topraklardan kovulması ve emperyalist halkanın buradan kırılması şimdi devrimci proletaryanın ve devrimci gençliğin önündeki en yakıcı görevdir! Bunun için hızla pratiğe koyulmak, çalışmalarımızı her yerde güçlendirmek, savaşın yıkıcılığını ve kendi burjuva iktidarımızın iş birliği karakterini ortaya koymak başat işlerden biridir.

Anti-emperyalist enternasyonallerin geliştirilmesi, savaşa karşı gerçek kurtuluş yolunun iki anlama gelmeyecek şekilde, açıkça anlatılması, emperyalist yağma savaşlarına karşı yaygın bir devrimci ajitasyon ve propaganda faaliyetinin örülmesi... İşte önümüzdeki dönemde öne çıkması gereken pratiklerdir!

sana söz sıra arkadaşım!

“Bugün gözümüzü iki genç sıra arkadaşımızın intihar haberiyle açtık. Cinayete kurban edilen bir gencin haberiyle yıkadık yüzümüzü. Saat 7 sularında ellerimizde telefonla bir yandan yemek yerken internette geziyorduk ve yine bir kız kardeşimizin aylarca tacize uğradığı erkek tarafından evlilik teklifini kabul etmediği için öldürülmesini okuduk. Kim bilir bunu yazarken kaç genç daha katledildi, intihara sürüklendi...” Bu satırları iki sene önce içimdeki o öfkeyi ve üzüntüyü unutmamak için bir kenara yazmıştım. Bu satırları yazdıktan kısa bir süre sonra yakın arkadaşımın intihar girişiminde bulunduğu için acilde olduğu bir haberini almıştım.

Güz dönemine yeni başlamıştık, her şeye rağmen umutlarımızla kendimizi var etmeye çalışıyor, bir yandan kaldığımız yurttaki sorunlarla boğuşurken geleceksizliğimize rağmen üniversite sıralarında dirseklerimizi çürütmeye devam ediyorduk. Yurt odamdaki arkadaşarımla aşağıya kahvaltı etmeye inmiştik. Neyse ki biz şanslıydık, asansörlerimiz sık sık bozulsa da içinde kalsak da aşağıya hep inebilmiştik. Kahvaltı ederken oda arkadaşarımların yakın arkadaşı olan Resul’un intihar haberini almıştık. Geçen gün gülüşüp sohbet ettiğin bir arkadaşının ertesi

gün okulun yemekhanesinde ölü bedeninin saatlerce asılı kalması... Hepimizin nutku tutulmuştu. Yemekhanenin yanında güvenlik kulübesi bulunmasına ve onlarca güvenliğin olmasına rağmen Resul’u fark etmemesi... Arkadaşımızın bedenini 6-7 saat sonra bir öğrenci görüp de öyle haber veriyor. En acısı da ne KYK’dan ne de Rektörlükten tek bir kişi hesap dahi vermedi bu olaydan sonra.

“Rahatsız olduğum bir konu var. Türkiye’de gençler, çocuklar intihar ediyor her gün ve hiçbir şey değişmiyor. Haberi bile yapılmıyor artık. Herkes intihar eden kişiyi suçluyor, ardından küfür ediyor, iftiralar atıyor. Kimse istemez bunun olmasını, yani keşke bu kadar pis bir toplumda yaşamasaydık, keşke ülke daha iyi bir durumda olsaydı belki bu kadar genç, çocuk intihar etmezdi...” demişti Resul.

Günler böyle akıp geçti, daha nice sıra arkadaşımızın intihar haberlerini almaya devam ederek güz dönemini bitirdik. Sonra benim okulum tatile girince kız kardeşimin okuluna ziyarete geldim. Okulunu gezdirdi, birlikte okulda kahve içtik ve eve döndük. Eve döndüğümüzde uzay mühendisliği mezunu ve iş bulamadığı için okulunda kafede çalışarak hayatını

idame ettirmeye çalışan Okan'ın okulun inşaatından kendini atıp hayatına son verdiği haberini almıştım.

Bir gün uzaya çıkmak ve çıplak gözle uzayı görmek hayaliyle, bir gün çok iyi dans edebilmek hayaliyle, bir gün çok sevilmek ve çok mutlu olmak hayaliyle diyerek paylaşım yapmıştı yapmıştı Okan.

Keşke elinden tutabilseydim, seni hayata bağlayabilseydim sıra arkadaşım. Keşke bizi bekleyen kızıl gelecekten, özgür ve eşit yaşamı anlatabilseydim sana sıra arkadaşım. Belki bir umut yanımızda olurdu.

Uzun bir süredir bunları yazmak, paylaşmak istiyordum. Çünkü bu düzende biz gençlerin, LGBTI+ların, işçilerin, emekçilerin yolu açlıkla, yoksullukla, geleceksizlikle, sömürüyle, katliamlarla ve intiharlarla dolu. Sıra arkadaşlarımız tek tek eksiliyor. Onların ardından kalanlar ise bizlere bıraktıkları bu sisteme dayanamadıklarını, ifade eden mektuplar...

Bu sistem yüzünden yaşamını yitiren arkadaşlarımızın ardından yapmamız gereken tek şey ise bu sistemi değiştirmek için elimizden ne geliyorsa onu yapmak, çünkü Resul'un de Okan'ın da üniversite kampüslerinde hayatlarına son vermeleri bir rastlantıdan ibaret değildi.

Bu düzen bırakın yaşamayı, var oluşumuzu bile bize çok gördü. Biz gençler artık ölmek, bir kişi daha eksilmek istemiyoruz! Gözümüzü sıra arkadaşlarımızın intiharlarıyla açmak istemiyoruz! Bizler özgürce yaşamak istiyoruz!

“Yemekhanenin yanında güvenlik kulübesi bulunmasına ve onlarca güvenliğin olmasına rağmen Resul'u fark etmemesi... Arkadaşımızın bedenini 6-7 saat sonra bir öğrenci görüp de öyle haber veriyor.”

Sana söz sıra arkadaşım bizleri geleceksizleştiren, intihara sürükleyen, sömüren, katleden, açlığa ve yoksulluğa mahkum eden bu sisteme boyun eğmeyeceğiz! Özgür ve eşit bir yaşam için mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz!

Eskişehir'den Bir DÖB'lü

kürt halkı devrimle özgürleşecek!

HEVAL SERDAR

*"Başka bir aşk istemez
Aşkınla çarpar kalbimiz
Ey Vatan göz yaşların dinsin
Yetiştik çünkü biz."*

Var olduğu yurdunu koruma, imar etme, toplumsal-kültürel-ekonomik gelişim sağlama ve orayı güzelleştirme uğruna bitmez tükenmez çaba sarf etme tarih boyunca insanlığın en temel uğraşları olmuştur. Toplumsal bir varlık olarak insanın düşüncesi, yaşayışı, dili, kültürü, tarihi, inancı, değerleri yaratıldığı topraklarda şekillenmiş ve yaşantısı kendi ülkesinden ayrılmaz bir parça olmuştur.

Tarihin şimdilik kanıtladığı insanlığın beşiği, insan türünün toplumsallaşmış esas özelliklerini ortaya çıkardığı, siyasal, askeri (öz-savunma), hukuki ve ekonomik kültürleşmenin buradan saçılıp dünyanın dört bir yanına yayıldığı, Zagros ve Toros dağ eteklerinden Fırat ve Dicle nehir vadilerine uzanan coğrafya, Kürdistan. Kadim Kürt halkına, Ermenilere, Asuri/Süryanilere, Türkmenlere, Araplara, birçok medeniyete beşiklik etmiş, ev sahipliği yapmıştır.

Farklı ulusların, dinlerin, mezheplerin eşitçe-dostça yaşadığı bu ülkede Kürt halkı emperyalist-kapitalist devletlerce ilhak edilerek yapay sınırlar içerisine hapsedilmiş ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı mücadelesini bastırabilmek için işçi-emekçileri etnik ve dini farklılıklarından dolayı kutuplaştırmaya çalışmıştır. Burjuva cumhuriyetin kuruluşu sonrası inkar, imha, asimile etme ezilen ulus ve ulusal toplulukları, din ve mezhepleri sindirebilmek için bir yöntem olarak belirlenmiş ve uygulanmıştır. O günden bu yana yönetime gelen bütün iktidarlar tarafından darbeleri de içeren imha ve ilhak politikaları uygulanmış; ezilen uluslar olan Ermeniler, Kürtler, Rumlar ve ezilen inanç topluluğu olarak Aleviler bütün bu süreç boyunca çeşitli katliamlardan geçirilmişlerdir.

Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yükseldiği 90'lı yıllarda köyler jandarma ve komando baskınlarına uğradı, insanlar köy meydanlarında toplanarak işkencelerden geçirildi. Binlerce insan zindanlara konuldu, kontrgerilla saldırıları sonucu devrimciler katledildi. Dört binin üzerinde köy askerler tarafından zorla boşaltıldı, milyonlarca Kürt yaşadığı yerleşim alanından zorla göç ettirildi. Korucu olup kendi halkının evlatlarına kurşun sıkmayı kabul edenler kaldılar, bu onursuzluğu kabul etmeyenler ise tehcir edildiler.

Elbette ki bu baskı, sömürü, yok ediş karşısında Kürt halkı ve Kürt halkının gençleri, kadınları olarak hiçbir zaman çözümsüz değildik. Bugüne kadar faşist devlet tarafından yerimizden, yurdumuzdan edildik, topraklarımız talan edildi, köylerimiz, hayvanlarımız yakıldı, doğamız katledildi.

“Burjuva cumhuriyetin kuruluşu sonrası inkar, imha, asimile etme ezilen ulus ve ulusal toplulukları, din ve mezhepleri sindirebilmek için bir yöntem olarak belirlenmiş ve uygulanmıştır.”

Bizler bu tarihsel hafızamızla devrimci bilincimizle ve irademizle Kürt gençliği olarak öncü rol ve misyonumuzu üstlenip örgütlenmeliyiz. Çünkü Lenin'in de belirttiği gibi “Gençlik, özellikle işçi ve öğrenci gençlik devrimin motor gücüdür”. Bundan dolayı bu belirlemeden yola çıkarak ulusumuzun devrimci mücadele ile özgürleşmesi için öne çıkmalıyız.

Gençliğin en geniş kesimleri, genç kadınlar, genç işçiler, bizler gibi ezilen toplumun tüm kesimlerini devrimci saflarda birleştirmeli, örgütlenerek yılmadan, yorulmadan mücadele saflarını genişletmeliyiz. Bunca acı, katliam ve baskı kalpleri taşlaşmış zalimlerin yanına kalmayacak ve biz gereken cevabı devrimle vereceğiz.

Gençlik her zaman toplumun örgütlü ve öncü gücü olmuş, içinde uzlaşmaz devrimciliğin duygularını barındırmış ve bu sayede insanlığın sınıflı toplumlara verdiği mücadelede zaferin teminatı olmuştur.. Faşizme karşı verilen mücadele yetersiz olabilir ama mücadele devam ediyor, faşizmden hesap soruluyor. Tam da gençlik bitti, tasfiye oldu denilen bir dönemde kayyum atamalarına karşı Kürdistan'da Wan ve Colemerg

gençliği iradelerini gasp etmeye çalışanlara müthiş bir cevap verdi, her alanı, her sokağı direniş alanına çevirdi. Türkiye’de ise devrimci gençlik metropollerden Kürdistan gençliğine güçlü bir selam çaktı. İşte birleşik devrim ruhu burada idi ve sonuç alıcı eylemselliklere girişildi. Her şeyin ancak mücadeleyle kazanıldığını, mevcut durumun mücadele ile değişebileceğini tekrar görmüş olduk.

Bir düşman gerçekliği var, biz istemesek de kendimizi içinde bulduğumuz bir savaş gerçekliği var. Varlığımızı inkar eden, dilimizi yok sayan, irademizi tanımayanlara karşı vakit bilincimizi eyleme geçirme vaktidir. Devrim, zafer, birlik ruhuyla mücadele etmeye devam edilmelidir.

“Bunca acı, katliam ve baskı kalpleri taşlaşmış zalimlerin yanına kalmayacak ve biz gereken cevabı devrimle vereceğiz.”

Bu vesileyle yeni bir Mayıs ayına “Ölümsüzleşenler Ayına” girerken, özgürlük ağacını kanlarıyla sulayan, birleşik devrim ve sosyalizm mücadelesinde toprağa düşenleri saygı ve minnetle anıyoruz. Ölümsüzleşenlerimize bağlılığın gereği bir kez daha anılarını mücadelemizde yaşatacağımızın sözünü veriyoruz!

Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!

iran-israil çatışmasında devrimci tutum üzerine

EKİM KOR

İsrail'in 1 Nisan günü Suriye'nin başkenti Şam'daki İran Büyükelçiliğini bombalamasına misilleme olarak İran da 13 Nisan günü İsrail'e kamikaze İHA'larla ve füzelerle saldırı başlattı. Bu çatışmanın olası sonuçları veya nereye evrileceği konusunda henüz bir tartışmaya girmek istemiyoruz. Ancak bu çatışmanın giderek büyüme ve bölgesel bir savaşa dönüşme ihtimalinin olduğunu belirtmekte fayda var. Bu nedenle biz, bu yazımızda, dünyada yaygın bir hale gelen karşı karşıya gelişlerin sosyalist hareket içinde yarattığı

politik ayrımlara ve bu duruma dair gerçek devrimci bakışın nasıl olması gerektiğine değineceğiz.

İran devletinin kapitalist bir devlet olduğu ve dinci-gerici, ilhakçı, Kürt halkının, kadınların, işçi-emekçilerin düşmanı ve anti-komünist bir karaktere sahip olduğu herkes tarafından görülebilen bir durumdur. İran sermaye sınıfınının 1979'dan bu yana sınıf çıkarlarının emperyalizm ile birlikte yürüyerek gerçekleşemeyeceği ve ona karşı bir duruş sergilemek zorunda kalışı her defasında İran ile emperyalizm arasındaki askeri

çatışmayı ve ekonomik savaşı derinleştirdi.

Emperyalizmin Sovyetlerin dağılmasının ardından Ortadoğu'da saldırganlığını ve işgallerini yoğunlaştırdığı, egemenlik alanını bir dönem için pekiştirdiği süreçlerde İran'a yönelik askeri bir kuşatma gerçekleşiyordu. İran sermaye sınıfı kendi halkını yoksullaştırarak savaş sinaine yönelik ciddi yatırımlar gerçekleştirirken, İran burjuva devletinin baş düşmanlarından biri olan Siyonist İsrail devleti emperyalizmin desteğiyle İran'a yönelik saldırılarını artırıyordu. Irak'ın işgalinin ardından Suriye iç savaşına oradan Irak'ta IŞİD saldırganlığına kadar İran bu süreçte etkin adımlar attı. İran üzerindeki ablukayı kırmak için Geniş Ortadoğu'da Lübnan'dan, Yemen'e, Irak'tan Suriye'ye kadar geniş bir bölgede kendine bağlı savaş güçleri oluşturuyor ve emperyalist-siyonist askeri varlığa kafa tutan bir güce dönüşüyordu.

Tüm bu çatışma içinde İran devleti Filistinli savaş gruplarına destek olarak siyonizme karşı ittifaklarını büyütüyordu. Bu süreç gelişirken çatışmadan ortaya çıkan ve emperyalizmin hegemonyasını sarsan gelişmeler dolaylı yollardan da olsa dünya devrimine katkıda bulunuyor ve emperyalistlerin planlarını bozuyordu. Bu sürece hatalı yaklaşımlar sosyalist harekette görülebildi.

Bir kısım siyaset bu savaşın yarattığı sonuçlardan yararlanıp bölge ve dünya devriminin ivmelenmesi için bu gelişmeleri kullanmak yerine "Savaşa Hayır" pasif tutumu ile yetiniyordu ve bundan bir adım ileri gidebilmiş değiller. Tıpkı Rusya-Ukrayna (daha doğrusu Rusya-NATO) savaşındaki "tarafsız kalma" türünden anti-Leninist siyasetlerin (daha doğrusu siyasetsizliklerini) İran-İsrail çatışmasında da tekrarlandığı gibi. Ayrıca savaşın asıl müsebbibinin İran'ın hegemonyasını genişletme çabası olduğuna dair de çarpık bir görüş mevcut. Bu sosyalistlerin bu tarz hatalı görüşler ileri sürmelerinin nedeni, çoğu zaman, küçük-burjuva düşünce yapısına sahip olmaları, yani kendilerinin küçük-burjuva sosyalisti olmalarından kaynaklanmaktadır.

Şimdi, İran-İsrail çatışmasındaki bu hatalı küçük-burjuva görüşlerin eleştirisine geçelim.

Küçük-burjuva sosyalistleri, Ukrayna'da NATO'yla Rusya'nın kapışması esnasındaki gibi İran ile İsrail'in çatışmasında da, Lenin'in birinci emperyalist paylaşım savaşı esnasında öne sürmüş olduğu "Emperyalist savaşı iç savaşa çevirme ve her ülkenin işçi sınıfının kendi emperyalist hükümetlerinin yenilgisini isteme" şiarını öne çıkarmamaktadırlar. İsrail'in emperyalizmin ileri karakolu ve emperyalist sistemin vurucu güçlerinden birisi olduğunu biliyoruz elbette.

"Bir kısım siyaset bu savaşın yarattığı sonuçlardan yararlanıp bölge ve dünya devriminin ivmelenmesi için bu gelişmeleri kullanmak yerine "Savaşa Hayır" pasif tutumu ile yetiniyordu ve bundan bir adım ileri gidebilmiş değiller."

Peki ya İran için ne demeliyiz? İran emperyalist bir devlet midir? Bu soruya “Evet” cevabını sanırım bizim küçük-burjuva sosyalistlerimiz değil de, birbiriyle hem toplumsal hem de ekonomik açıdan ayrılan 14 farklı ülkeyi (Rusya, İran, Çin, Hindistan, Brezilya, Güney Afrika, Meksika, Endonezya, Güney Kore, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Katar, Arjantin ve Türkiye) garip bir biçimde “Yeni-emperyalist ülkeler” kategorisi içine sokan MLPD’nin (Almanya Marksist-Leninist Partisi) teorik önderi Stefan Engel verebilir...

“Ama İran netice itibariyle gerici bir devlet...” diyeceklerdir küçük-burjuva sosyalistleri. Biz de onlara şu cevabı vereceğiz: Merak etmeyin, İran’da gerici bir diktatörlüğün hüküm sürdüğünü ve bu diktatörlüğün işçileri, emekçileri, kadınları, Rojhilatlı Kürt halkını ezdiğini ve derdinin Filistin halkı olmadığını sizlerden daha iyi biliyoruz ve bu konuda size küçük bir hatırlatma yapacağız.

Lenin, 1789 Fransız Devrimi’nden 1871 Paris Komünü’ne kadarki sürede Avrupa’daki feodalizme ve mutlakiyet rejimlerine karşı verilen burjuva ulusal savaşlar üzerine şunları söylüyordu:

“... Bu savaşların başlıca içerikleri ve tarihsel anlamları, mutlakiyeti ve feodalizmi devirmek, hiç değilse bu kurumların temelini sarsmak ya da yabancı boyunduruğundan kurtulmaktı. ... Örneğin Fransa’nın verdiği devrimci savaşlar, yabancı toprakların Fransızlar tarafından yağma edilmesi ve ele geçirilmesi gibi bir unsuru da içerdiği halde, bu unsur, ihtiyar ve köleci Avrupa’daki feodalizmi ve mutlakiyeti paramparça eden bu savaşların temel tarihsel anlamını zerre kadar değiştirmemiştir. Fransa-Prusya savaşında Almanya, kuşkusuz Fransa’yı soydu ama, bu durum, gene de, milyonlarca Almanı feodal merkezilikten ve Çar ile Napoléon III gibi iki despotun zulmünden kurtaran bu savaşın temel tarihsel özelliğini değiştirmez.” (V. İ. Lenin, Sosyalizm ve Savaş, s.12)

Lenin'den yaptığımız bu alıntıda iki farklı örneğin bulunmakta olduğunu görüyoruz. Birincisi, "yabancı toprakları ele geçiren ve yağma eden" Fransa, ikincisi de "soyguncu" Almanya. Feodalizme ve mutlakiyete karşı hareketin başındaki sınıf olan burjuvazi, her ne kadar soyguncu ve ilhakçı pratikler sergilemiş olsalar da, bu savaşların sonucuna göz kapamak olamazdı. Yani Fransa "soyguncu" diye feodal mutlakiyet rejimlerine karşı savaşı görmezden gelinip tarafsız kalınamazdı. Aynısı feodal mutlakiyet rejimlerine karşı "soyguncu" Almanya için de geçerliydi.

Yağmacı, soyguncu, ilhakçı olsalar da Fransız/Alman burjuvaların feodal mutlakiyet rejimlerine karşı savaşı neden önemliydi sosyalistler için? Lenin bu soruyu aynen şöyle yanıtlıyor:

"Feodalizmin, mutlakiyetin ve yabancı zulmünün devrilmesinden önce proletaryanın sosyalizm için vereceği savaşımın gelişmesi olanaksızdı. ..." (A.g.e., s.12-13)

Yani o zamanın toplumsal çelişkilerinin çözümünün ilk adımı, feodal mutlakiyet rejimlerinin yıkılmalarıydı. Bunun için ilhakçı Fransız/Alman burjuvazisinin bu rejimlere karşı savaşı nesnel olarak olumluydu. Bu savaşlar gelecekte proletaryanın sosyalizm için vereceği savaşı hazırlayacaktı.

Buraya kadar fikrimizi açabildiğimizi düşünüyoruz. Şimdi de kendi konumuza dönelim. Emperyalistlerin sistemin çöküşünü geciktirebilmek, emperyalist tam ilhak sürecine henüz eklemelenmemiş ülkeleri bağımlı hale getirmek ve dünya halklarının ayaklanmalarını bastırmak için 3.Dünya Savaşı'nı başlattı.

"Emperyalistlerin sistemin çöküşünü geciktirebilmek, emperyalist tam ilhak sürecine henüz eklemelenmemiş ülkeleri bağımlı hale getirmek ve dünya halklarının ayaklanmalarını bastırmak için 3.Dünya Savaşı'nı başlattı."

Bunun sonucunda dünyanın dört bir yanında bölgesel veya vekalet savaşları ortaya çıktı. Bugün ise Filistin'de ve diğer Ortadoğu ülkelerinde savaşı başlatanlar siyonist ve emperyalist güçlerdir. Bu siyonist ve emperyalist güçlerin amacı, Ortadoğu halklarını baskı altında tutmak, bölgenin pazarını elinde tutmak, Rusya, Çin ve İran'ı dizginlemek ve İsrail'in varlığını korumaktır. İran da kendi çıkarları gereği emperyalistlerin ve siyonistlerin başlatmış olduğu bu savaşlara dahil oluyor. Oysaki İran'ın askeri güç olarak savaşa karışmasına rağmen, neticede savaşları başlatan emperyalist ve siyonist güçlerdir, İran değil. İran sermaye sınıfının savaştan bir pay almak istemesi bir gerçekliktir, ama dediğimiz gibi, İran'ın savaş reaksiyonu, emperyalistlerin ve siyonistlerin savaş saldırganlığına karşılık bir savaş reaksiyonudur. Böyle bir durumda İsrail ne ise İran da odur gibi bir çıkarım yapılamaz. Tıpkı, Ukrayna savaşında ABD ne ise Rusya da odur gibi bir çıkarımın yapılamayacağı gibi...

Bugün Filistin'de emperyalizme ve siyonizme karşı büyük bir savaş var. Bu savaşta, İsrail siyonizminden zarar gören emekçi sınıflar ve yoksul halklar bulunuyor.

Bu çelişkinin çözümü, siyonist İsrail devletinin yıkılması ve Filistin halkının kendi kaderini tayin etme hakkını kullanmasıyla, yani özgür Filistin'i inşa etmesiyle mümkündür. Bu savaşın kazanılması için de, İran'ın İsrail'e saldırması nesnel olarak olumlu bir gelişmedir. Yani İran'ın İsrail'e saldırıları, hem Filistin halkının kurtuluşu için, hem İsrail'in dıştan ve bir o kadar da içten çökmesi için hem de emperyalist devletlerin hegemonyasının çöküşü için nesnel olarak olumlu eylemlerdir ve bu çatışmanın kendisinin ve İran'ın İsrail'e saldırması durumunun yaratacağı koşullardan devrimci komünistlerin yararlanması önemlidir. Çünkü kapitalist devletler arası savaşlar halklara acı, ölüm getirdiği kadar devrimci koşulların ortaya çıkmasına ve bu çatışmadaki taraflardan en azından birinin güçten düşmesinin önünün açacaktır.

Buraya kadar yazdıklarımızdan bizim İran övdüğümüz ya da akladığımız sonucu çıkarılmamalıdır. Biz bu yazımızda, İran'ın savaş reaksiyonunu anlatmaya çalıştık ve bu reaksiyonun nesnel olarak olumlu bir eylem olduğundan bahsettik. İran'ı öznel bir şekilde idealize etmedik. Zaten bu bilime aykırı olurdu. Yani biz, İran'ın savaş reaksiyonundaki nesnel olana vurgu yaptık. Ama bunları belirtirken İran işçi sınıfının, Rojhilat'ın ve İranlı emekçi kadınların gerçek kurtuluşunun toplumsa devrim olduğunu her fırsatta ilan

edeceğiz; savaşın yaratacağı devrimci koşullardan İranlı komünistler gibi İsraili ilerici, devrimci güçler yararlanıp kendi burjuvazilerine karşı mücadeleyi güçlendirmelidir. Bu nesnelliği anlamadığımızda, küçük-burjuva sosyalistlerinin yaptığı gibi siyasetlilik bataklığına düşeriz.

Son olarak bir kez daha söylüyoruz: Bugün Filistin'deki savaşta çelişkilerin çözümü, savaşı başlatan emperyalistlerin ve siyonistlerin yenilgisiyle mümkündür. Bu yenilgiyi sağlayan etkenler ister öznel etken olsun ister nesnel etken olsun her birisi, netice itibariyle olumlu etkenlerdir.

GENÇ YOLDAŞ YAYIN EKİBİ'NİN OLŞTURDUĞU "ÜÇ DEVRİMCİ ÖNDER, DENİZ YUSUF HÜSEYİN" ADLI İÇERİĞE GİTMEK İÇİN

QR KODU OKUT

dünyada ve yaşadığımız topraklarda gençlik hareketine bir bakış

HARUN KARAYEL

İkinci emperyalist paylaşım savaşından zaferle çıkan sosyalizm, tüm dünyada kapitalizmin çöküşünü hızlandırmış ve emekçi halkların sosyalizm kavgasını fitillemişti. Sosyalizmin zaferi aynı zamanda tüm dünya proletaryasına güç vermiş ve daha sonrasında komünist hareket Sovyetler Birliği'nden aldığı destekle kendi ülkesindeki mücadeleye daha sağlam adımlarla girişmişti. Emperyalist savaşın ekonomik yıkımının ardından ekonomik krizlerin baş gösterdiği açlık ve sefalet dünyanın birçok yerinde emekçi halkların ayaklanması ve anti-kapitalist eylemliliklerle sonuçlanmıştı. Emperyalist-kapitalist sistemin varoluş krizi olarak da adlandıracağımız bu sürecin ardından burjuva cephe, NATO olarak duyduğumuz Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü olarak adlandıracağımız birliği kurarak "özgürlük" adı altında işçi sınıfının zaferine yani Sovyetlere karşı bir kuşatma ve Sovyetleri çökertme örgütü kurdular. Bu örgüt, Kuzey

Atlantik ülkelerinde güvenliği sağlamak bahanesiyle, sosyalizmin sarsıcı başarılarından sermayesini koruma ve işçi sınıfına karşı bir bastırma hareketi olarak kurulmuştur. Günümüze baktığımızda ise Kuzey Atlantik ülkelerini aşmış, tüm dünyada emperyalist ülkelerin işçi sınıfına karşı geniş bir terör örgütü olarak varlığını sürdürüyor.

Sovyetlere karşı 60'lı yıllarda girişilen ve bugün birçoğumuzun soğuk savaş olarak duymuş olduğu emperyalist savaş, sanılan aksine, sınıf savaşımının en topyekûn boyutlara ulaştığı ve hiç olmadığı kadar sıcak bir savaştı. Emperyalizmin kalesi denilen ABD'nin yanı başında doğmuş olan Küba Devrimi küçücük bir adada emperyalizmin tüm saldırganlığına karşı direnirken yine emperyalizmin yüz binlerce kişilik ordularına karşı müthiş bir halk savaşıyla sosyalizm bayrağını göklere çeken Vietnam proletaryasının mücadelesi bu savaşın sıcaklığının büyük göstergeleriydi.

Böyle bir atmosferde bulunan emekçi halklar ekonomik krizlere karşı ayaklanırken Sovyetlerin, Küba'nın ve Vietnam'ın zaferlerinden güç alıyordu. İşte 68 hareketi olarak adlandırdığımız proleter iç savaşlar böyle bir sürecin ürünü olarak ortaya çıktı. Lenin'in "ayaklanmanın dinamik ve itici gücü" olarak adlandırdığı gençlik ise, 68 hareketinde ortaya çıkan proleter iç savaşlarda ayaklanmanın öncü gücü olarak rol aldı. Bu hareket Fransa, Hollanda, Almanya gibi Avrupa'nın pek çok emperyalist ve kapitalist ülkelerinde öğrenci hareketinin örgütlülüğünü, öğrencilerin üniversite işgallerini, işçi sınıfıyla ortak bir hatta mücadele etmesini sağlarken; Latin Amerika ülkelerinde yine öğrenci ve işçi gençliğin öncülüğünde zor yoluna dayanan devrimci örgütlerin kuruluşu ve zor eylemlerinin kapitalizmin yıkılışına yani devrimine varan eylemleriyle sonuçlandı.

Bu hareketin bu topraklara yansımaları ise elbette ki ülkede bulunan koşulları da içererek gelmişti. 60 darbesi sonrası Türkiye burjuvazisinin yerli sanayiye

**"1 Mayıs'ta,
işçi sınıfının birlik,
mücadele ve zafer
gününde; gençliğin atılgan
ruhuyla, sorunlarımızın kaynağı
tekelci kapitalist devlete karşı
ayaklanma ve isyan bilinciyle
bulduğumuz yerlerde
sokağa, alanlara çıkma
sorumluluğu bekliyor."**

emperyalizme peşkeş çekmesi ve ekonomik tam ilhakın gerçekleşmesi ülkedeki ekonomik krizi hızlandırmış ve 68 hareketinin dünyadaki pratik yansıması ülkemizde sınıf çelişkilerini görünür hale getirmiştir. Bu görünür hale gelme durumu işçilerin sınıf hareketinin ileri çıkmasından başka bir şey değildir. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun kapatılmasına yönelik meclis yarası,

Türkiye’de kapitalizmin bu hareketi bastırmak amacıyla öne çıkan ilk faaliyeti olmuştur. Bu yasanın meclisten geçmesi ise sanılanın aksine işçi sınıfının şanlı 15-16 Haziran ayaklanmasıyla cevaplanmıştır. Aynı süreç üniversitelerde öne çıkan demokratik üniversite anlayışı ve bunu sağlayacak mücadele pratiklerini de yaratmıştır. Sosyalist anlayışın öğrenci hareketi içerisinde yaygın oluşu demokratik öğrenci mücadelesinin işçi sınıfıyla organik bağlarla yürümesini de gerekli kılıyordu. Ve bu büyüyen öğrenci gençlik hareketi aynı şekilde gelişen sınıf hareketi ile birlikte ilerledi. Devrimimizin önderlerini de bu süreç ortaya çıkardı. Denizlerin, Mahirlerin bu süreçte Marksizm’le ve bilimsel sosyalizmle yol yürüme kararı bu sürecin getirilerindedir.

Dönemin devrimci partisi olarak görülen TİP ve bu partinin temsil ettiği reformist politikalarla devrime ulaşamayacağı anlayışı ile okul kampüslerinden işçi grevlerine, oradan yoksul köylülüğün toprak işgallerine ve Filistin’e gerilla eğitime uzanan bir yol çizdiler. Açtıkları bu yol ile bu toprakların yalnızca gençlik önderi değil, devrim ve sosyalizm mücadelesinin önderi oldular. Buradan dağlara ve bu toprakların ilk gerilla mücadelesine giden yolu açtılar. 70’ler işte bu önderlerin açtığı yolda onların bayrağını daha da yükseğe çekmek için harekete ve geçti hem işçi sınıfı ve köylülük hem de öğrenci gençlik dev kütlesi ile sokakları, eylem alanlarını, okulları,

kampüsleri bu savaşın meydanı haline getirdiler.

12 Eylül ile birlikte ortada olan bu devrimci atmosfer yerini ağır bir yenilgiye bıraktı. Böylece bu ülkede faşizm kurumsallaştı ve artık tepeden tırnağa bütün kurumları ile faşist bir mekanizma halini aldı. Bu yenilgiyi ve konuyu elbette ki daha uzun uzadıya tartışmak gerekir, ama bugünkü çalışmamızın asıl konusu bu değildir.

Uzun bir süre devam edecek sessizlik, faşist baskı ve saldırganlık yılları yaşandı; devrimci ilerici her adım saldırıya uğradı.

“Denizler ve Mahirler TİP ve bu partinin temsil ettiği reformist politikalarla devrime ulaşamayacağı anlayışı ile okul kampüslerinden işçi grevlerine, oradan yoksul köylülüğün toprak işgallerine ve Filistin’e gerilla eğitime uzanan bir yol çizdiler.”

Bu ortamı değiştiren 89 bahar eylemlilikleri olarak bilirse de 80’lerin ortalarında yine öğrenci gençliğin çeşitli eylemsellikleri ile bu faşist baskı ortamı esnetilmişti. 90’lara gelindiğinde artık gençlik hareketi hemen bütün üniversitelerde örgütlü bir hal almıştı, çeşitli öğrenci dernekleri ve birlikleri kurulmuştu; aynı dönemde sınıf hareketi ise yeniden yükselişe geçmişti ve bu kez başını memur eylemleri çekiyordu. Buradan da anlıyoruz ki, aslında bizde sınıf hareketi ile gençlik hareketi birbirlerine kopmaz bağlarla bağlı.

Şimdi gelelim günümüz gençlik hareketinin durumuna, günümüzde gençliğin gerçekten örgütlü bir mücadele yürüttüğünü söyleyemeyiz. Örgütlenme ve mücadele etme faşist devletin uzun yıllardır sürdürdüğü baskı ve kara propagandalar sonucu bir etki bıraktı ve bu ortamda gelişen büyüyen gençlik doğal olarak bu propagandalardan etkilendi. Böylece örgütlülüğü benimseyemedi. Ancak bunlara rağmen bir ayaklanma

yaşandı bu dönemde, evet bizler gezi ayaklanmasının gençleri olamadık ama onun gezinin çocukları olduk, derslerini öğrendik ve bununla yetiştik. Yeni gezileri yaratacak olan da bizim mücadelemizdir. Boğaziçi eylemlilikleri gençliğin apolitik olduğu gezi sonrası geri çekildiği gibi tanımlamaların ne kadar yanlış olduğunu gösterdi.

Boğaziçi'ne atanan kayyum rektör ilk değildi, daha öncesinde pek çok üniversiteye aynı şekilde kayyumlar atanmıştı, Kürdistan'da belediyelere kayyumlar atanmıştı. Bu anlayış Boğaziçi eylemlerinin toplum tarafından sahiplenilerek yalnızca bu okulun sınırları ile kalmamasını sokaklara ülkenin hemen her yerine yayılmasını sağladı. Pek çok şehirde ve okulda öğrenci dayanışmaları kuruldu.

Başta da söylediğimiz gibi toplumsal

kesimler içerisindeki militan yaratıcı ve yenilikçi rolü sebebi ile gençliğin devrimci saflarda aldığı yer oldukça önemlidir. Bunu bilen faşist devlet gençliğin üzerinde özel olarak baskı uygulamakta. Devrimci örgütlü mücadeleden uzaklaştırma ve pasifize etmeye çalışıyor. Gençliğin örgütlülüğü ise tam olarak tarif ettiğimiz gibi devrimci örgütlerde bu örgütlerin militanları, kadroları olarak vücut bulmasa da, gençlik örgütsüzdür demek de sürece yanlış yorumlamak olacaktır; çünkü gençlik devamlı olarak eylemsellikler ile yüzünü sokağa dönmektedir. Devrime giden süreçte bizler işsizlik, niteliksiz eğitim, barınma sorunları, dinci gericiğin baskıları ile kısıpaca alınmaya çalışılıyor. Bu kısıpattan çıkmanın yolu ise biz gençlerin örgütlü, birleşik, devrimci mücadelesidir.

mevsimlik işçi sömürüsü

Ben, fındık sezonunda Trabzon'da çalışan bir mevsimlik fındık işçisiyim. Bu sektörde çok sayıda sorunla karşılaşırız. Bunlardan en önemlileri ise uykusuzluk, barınma ve açlık. Kimi arkadaşımızın açlık yüzünden kan şekerinin düştüğünü, buna bağlı olarak bayılma durumlarını dahi yaşadığına şahit oluyoruz. Uyku saati diye bir şey yok. Var olan tek şey mesai saati. Yeri gelir 24 saat uykusuz kalırız, yağmur bile engel olmaz çalışmamıza.

Barınma sorunu hiç düzelmeyen bir sorun. Kamyonda, depoda vb. yerlerde kalıyoruz, patronun verdiği işçi lojmanlarının % 80'ine yağmurda sel basıyor.

Patronlar zenginliklerine zenginlik katarken biz emekçiler canımızdan can veriyor; karnımızı doyurmak için hayatımızdan, canımızdan vazgeçiyoruz.

Bizim canımız bu kadar ucuz olmamalı. Bizim bu kapitalist patron sistemini yıkamaktan başka kurtuluş yolumuz yok. Tek kurtuluş yolumuz örgütlenmektir. Özellikle genç yaşta çalışmak zorunda kalan genç işçilerin örgütlenmesi gerek. Bu sistem bize bir gelecek, bir hayat borçlu. Okullarda, kiraathanelerde, sokaklarda; hayatın her alanındaki genç işçilere, emekçilere sesimizi duyurmamız ve onların da sesini yükseltmemiz gerek!

Biz, bu düzene mecbur değiliz; birlikte değiştireceğiz!

İzmir'den Genç Bir İşçi

toplumsal değişim ve kuşaklar -1

ELİF CAN

Giriş

Toplumsal değişim ve gelişimi, dönemin özelliklerini, sosyoekonomik, teknolojik gelişmeleri ve değişimleri anlayabilmek ve geleceğin nasıl şekillenebileceğini çözümleyebilmek için kuşak analizleri yapılmaktadır. Dönem, o dönemde yaşayan bireylerin tutum ve davranışlarını, yakın yıllarda doğan insanların yaklaşım ve değerlendirmeleri temelinde gruplandırılarak araştırılmaktadır. İşte bu birbirine “yakın yıllarda doğan ve benzer koşullarda yaşayan insanlar” (Orhan Hançerlioğlu, 1996) kuşak olarak tanımlanmaktadır. Kuşaklar arasında derin, keskin ayrımlar yoktur. Bilgi ve deneyim, üretim araçları ve toplumsal ilişkiler gelişerek devam eder. Yeni kuşak eski kuşağın açtığı yoldan ilerler, gelişir. Kendileri gelişip değiştikçe, üretim araçlarını ve bilgileri de geliştirip, değiştirirler. Elbette her kuşak içinde, toplumsal sınıf, etnik köken ve cinsiyet gibi farklılıktan doğan çatışmalar mevcuttur.

Kuşaklar sorununu bir teori olarak ilk kez Karl Mannheim (1893-1947) 1923 yılında yazdığı “The Problem of Generations (Kuşaklar Sorunu)” makalesinde ele almıştır. “Mannheim’a göre insanlar ebeveynlerine benzediklerinden daha çok yaşadıkları zamana benzerler.” (Evrin Kuran,

2022) Makalede aynı kuşakta olanların, kendilerinden önceki kuşaklara göre daha farklı tutum ve davranışlara, farklı yaşam tarzına sahip oldukları belirtilir.

Toplumsal bilinç, içinde yaşanan koşulların ürünüdür. Marx Ekonomi Politieęin Eleştirisine Katkı kitabının önsözünde “Maddi yaşamın üretim tarzı, genel olarak toplumsal, siyasal ve entelektüel yaşam sürecini koşullandırır. İnsanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değil, tam tersine onların bilincini belirleyen toplumsal varlıklarıdır.” (akt. Lenin, sf.22) der. Maddi yaşam, dönemin insanların bilincini ve ilişkilerini belirlerken, insanlar da maddi yaşama etkide bulunur. “Halk kendi tarihini yapar” (Lenin, age, s23) diyerek bu durumu belirtir.

Kuşaklar, içinde buldukları sosyoekonomik, kültürel koşullardan etkilenir ve yaşadıkları toplumu etkiler, değişen koşullarla şekillenir. Gençlik bu değişimde etkin rol oynar. Çünkü; toplum içinde değişim gücüne sahip nüfusun çoğunluğunu oluşturur; gerçekçidir, çabuk öğrenir; enerjiktir, hayat doludur; cesur ve atılımcıdır, yeniliklere açıktır, zira kendisi de yenidir. Ebeveynleri kadar bilgi ve deneyim sahibi olmasalar da hızlı öğrendikleri için bu fark

kolayca kapanacaktır ve daha ileriye gidecektir. Ebeveynlerinden başka türlü düşünüp, farklı yollardan geçerek, farklı biçimlerle, farklı koşullar altında dönemi anlayıp, çözümler üretmektedir. Kuşaklar arasındaki bu farklılıklar toplumsal değişimi göstermektedir. Yeniye, gelişeni fark edip, ona uygun çözümler sunarak tarihin akışında ilerici rol oynamak gerekir. Kendi kuşağını, en doğru, en mükemmel olarak kabul edip, kendinden önceki veya kendinden sonraki kuşakları olumsuzlamak, kalıp yargularla etiketlendirmek, toplumsal ilerlemeyi, değişimi anlamamanın sonudur. Kendi sınırlılıklarından çıkıp insanlığın tarihsel gelişimi bütün olarak görmek gerekir. Bakış açımız, bütüncül ve kapsayıcı olmalıdır.

Kuşaklar Sorunu

1990'lı yıllarda Amerikalı tarihçiler W. Strauss ve N. House'un çalışmalarıyla kuşak sorunu popüler hale gelmiş, ardından gelenlerce çoğunlukla beş ana kuşak üzerinde durulmuştur. 1920-1945 doğumlu Sessiz Kuşak; 1946-1964 doğumlu Bebek Patlaması kuşağı; 1965-1979 doğumlu X Kuşağı; 1980-2000 doğumlu Y Kuşağı, 2000-2020 doğumlu Z Kuşağı. Son dönem çalışmalarında 2020 sonrası doğumlular Alfa Kuşağı (Post Z) olarak eklenmektedir.

Kuşak çalışmaları ABD merkezli olarak sürmekte, diğer ülkelerde de

yaygınlaşmaktadır. Küresel ölçekte yaşanan ekonomik-politik-toplumsal krizin etkilerini azaltmanın, daha planlı ve öngörülebilir gelecek arayışının ürünü olarak, kuşakları, kuşakların özelliklerini, çalışma yaşamında nasıl yer aldıklarını ve alacaklarını hesaplayarak üretim ve tüketicinin yeniden örgütlenmesi yani sistemin devamlılığı için bu tür araştırmalara ihtiyaç duyulmaktadır. Büyük, çok uluslu şirketler yeni kuşakları içine alabileceği koşulları oluşturmak ve uyumlulaştırmak için kuşak araştırmalarını artırmaktadır. Reklam ve pazarlama endüstrisi tüketiciye ulaşmak, onların dilinden onlara seslenebilmek için araştırmaları hızlandırmıştır.

Toplumsal değişim, yeni koşulları ortaya çıkarmıştır. Yeni koşullar, yeni ilişkileri beraberinde getirir. Fordist üretim modeliyle makinenin bir dişlisi haline getirilmiş insanlar, üretme, üretilen ürüne, emek gücüne yabancılaşmıştı. Üretim kitlesel ve seri halde, üretilen ürünün sadece küçük bir kısmında emeğini kullanan işçi, hala zamansal ve mekânsal ortaklığa sahipti. Dev fabrikaların sadece bir bölümünde çıkacak bir sorun, tüm üretim sürecini etkiliyordu. Ekonomik-politik krizler, birlikte olmanın kendilerine verdikleri güç ile hareket eden işçi ve emekçilerin başkaldırılarına neden oldu. Şirketler üretim sürecini parçalara ayırarak, mekânsal ve zamansal parçalanma gerçekleştirerek, esnek üretime geçtiler; üretim dünyanın her yerine

“Kuşaklar, içinde buldukları sosyoekonomik, kültürel koşullardan etkilenir ve yaşadıkları toplumu etkiler, değişen koşullarla şekillenir. Gençlik bu değişimde etkin rol oynar.”

dağıldı. Dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir parça üretilip, ihtiyaca göre montajlanarak, ihtiyaç duyulan bölgeye sunulur hale geldi. Tedarik zincirleri dünyayı defalarca kez kuşatabilecek halde. İnsanın yabancılaşması öyle uç noktaya geldi ki, artık kendi karşısına dönmesini zorunlu kılıyor.

Uluslararası Araştırma ve Veri Kuruluşunun (IDC) araştırması şöyle aktarılır:

“2015 yılında dünya üzerindeki mobil çalışan sayısı (zamana ve mekâna bağlı kalmadan istenilen her yerde çalışan) 1,3 milyona ulaşılacağı öngörülmektedir. Bu rakam dünyadaki toplam işgücünün %37,2'sine denk gelmektedir.” (Orhan Adıgüzel, vd. 2014)

Bugün bu oranlar özellikle pandeminin etkisiyle daha da yükselmiştir. Zamanın ve mekânın

parçalanması bütünlüklü etkileşimi doğuruyor. Z kuşağıyla hemhal olmuş akıllı telefonlar yeni çağın özelliklerinin bir bileşimi adeta. Eş zamanlı gerçekleşen on binlerce elin, on binlerce kafanın (emek gücünün ve bilginin) özüdür akıllı telefonlar. Her bir parçası, dünyanın farklı bölgesinde üretilerek bir araya geldi ve şimdi Z kuşağının elinde. “Teknoloji,” diye yazar Marx “insanın doğayı ele alış biçimini, yaşamını sürdürmek için başvurduğu üretim sürecini açıklayarak, toplumsal ilişkilerin oluşum biçimini ve bu ilişkilerden doğan kavramları ve düşünce biçimlerini ortaya koyar.” (Akt. Lenin, age, s21)

Z Kuşağı

2000-2020 doğumluların oluşturduğu kuşak Z kuşağı olarak adlandırılır. 2000 yılı USB ve Nokia 3310'ların üretildiği ve hızla tüm dünyaya yayıldığı yıldır. Ne kuşağı, gelecek kuşağı, kristal kuşak, derin duygusal kuşak, internet kuşağı gibi alternatif adlandırmalar mevcuttur. (Ayşegül Düzgün, 2022)

Dünyada Z kuşağının nüfusunun 2 milyardan fazla olduğu tahmin edilmektedir. TÜİK verilerine göre, 2019 yılı itibariyle Z kuşağı nüfusun yaklaşık %29.06'sını oluşturmaktadır. (Behçet Peket vd. 2020)

Aşağıda yer verdiğimiz tablo, kuşakların farklılıkları ve karakteristik özelliklerini gösteriyor. Teknolojik indirgemecilik taşısa da kuşak farklılıklarında bir özet niteliği taşımakta ve okuyucuya bir fikir sunmaktadır.

-Twitter, Facebook, Instagram, akıllı telefonlar gibi teknolojik gelişmelerin yanı sıra küresel ekonomik, siyasal, toplumsal krizlerin yaşandığı, 11 Eylül 2001 ikiz kulelere saldırı sonrası Irak, Afganistan işgalleri, Tunus'ta başlayan Arap Baharı olarak adlandırılan devrimler ve karşı devrimlerin, kısaca halklara karşı başlatılan 3. Dünya Savaşının içine doğmuş, doğanın önlem alınmazsa yok oluşa doğru gittiği bir süreçte yaşamış bir kuşaktan bahsediyoruz. Ayrıca daha özgün olarak Gezi ayaklanmaları, Soma maden katliamı, Ankara tren garı saldırısı, 15 Temmuz darbe girişimi gibi yaşanan toplumsal hareketler ve karşı devrim saldırıları, artan göçle birlikte yaşanan demografik değişiklikler, kuşakların karakteristik özelliklerinin oluşumunda önemli yer tutar.

(Aktaran: Duygu Deniz ve Hatice Nilay Gemlik, 2022)

x kuşağı	y kuşağı	z kuşağı
-Rekabeti seven	-Özgün ve yaratıcı	-Derin duygu ve düşünce
-Disiplinli ve şüpheli	-Umut vadeden, güvenli	-Sürekli çevrimiçi
-Otoriteye şüpheli yaklaşan	-Otoriteye karşı güvensizlik	-Teknolojiye bağımlı
-Otoriteye şüpheli yaklaşan	-Açıkça fikrini söyleyebilen	-Yaratıcı
-Değişim ve farklılıklara uyumlu	-Gerçekçi	-Küresel düşünebilme
-Bağımsız	-Sosyal bilinci olan	-Aceleci ve sabırsız
-Yaratıcı eğilimi yüksek	-Sonuç odaklı, teknolojiye yatkın	-Birkaç konuyla eş zamanda ilgilenme
	-Farklı olma isteği	-Yalnız yaşama isteği
	-Sorumluluk üstlenme ihtiyacında	

Sonuç

Gerek küresel ekonomik kriz gerekse de bu krizden doğan toplumsal kitlesel eylemler Z kuşağının bilincinde, maddi yaşam koşullarında sarsıcı bir şekilde yer etmiştir. İşsizlik, yoksulluk, açlık, yıkım şiddetlendikçe umutsuzluk, çıkışsızlık duygusu artmaktadır. Bu olumsuz duyguları parçalayacak olan gençlik, geleceğini inşa etmek için cesurca ileriye atılmaktadır.

Bugün dünya, İsrail'in Filistin halkının soykırımına varan saldırılarına karşı, kendi hükümetlerinin (ve bu

hükümetlerin temsil ettiği sınıfın) politikalarına itiraz ederek ayağa kalkan milyonların eylemleriyle sarsılıyor. Eylemcilerin ezici çoğunluğunu gençlik oluşturmaktadır. Z kuşağı sürekli çevrimiçi olmanın yanında sokakta da bir yerinde gerçekleşen bir olayın tüm yakıcılığını hissederek, sokağa çıkıyor, çoklu ortamlarda, çoklu çözümlerle etkin oluyor. Ve gelecekte yaşam umudunu kesenlere, Aydın öğrenci yurdundan tüm yurda yayılan Zeren Ertaş eyleminde taşınan dövizle sesleniyor, "Yalnız değilsin kardeşim".

Kaynakça:

- 1 – Adıgüzel, O, Batur, H. Z. ve Ekşili, N. (2014). "Kuşakların Değişen Yüzü ve Y kuşağı ile Ortaya çıkan Yeni Çalışma Tarzı: Mobil Yakalılar." Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, (19), 165-182
- 2 – Deniz, D ve Gemlik H. N (2022) "Z kuşağı öğrencilerinin özellikleri Bağlamında İş Hayatına Yönelik Görüşlerin İncelenmesi," Sağlık ve Sosyal Refah Araştırmaları Dergisi, 4 (1), 1-11
- 3 – Düzgün, Ayşegül (2022) "Z kuşağının Kişilik Özellikleri ile Liderlik Tarzı Beklentisi Arasındaki ilişki". Erciyes Akademi, 36(1), 408-431
- 4 – Hançerlioğlu, Orhan (1996), Felsefe Sözlüğü, Geliştirilmiş yeniden baskı. Ankara, Remzi kitabevi
- 5 – Kuran, Evrim (2022), Z Bir Kuşağı Anlamak, Ankara, Mundi Can Sanat Yayınları
- 6 – Lenin, V.İ (1990) Marx Engels Marksizm, Ankara, Sol yayınları
- 7 – Peket, Behçet; Çalışkan, Fırat; Doğan Meral, Öner Sena; Kaya Tuğba Önyıldız, Zelal ve Erbay, Elif (2020) "Z kuşağı öğrencilerinin iş Hayatı Kişilik Özelliklerinin ve İş Beklentilerinin belirlenmesi" Ankara Üniversitesi Derneği, ık Hizmetlerinde Kıram ve Uygulama Dergisi 1 (1)

bir sorun var!

Ben Mardin'den üniversiteli bir genç, Türkiye'nin en doğusundan en batısına okumak ve kendimi yetiştirip kendi hayatımı kendi elime almak hayaliyle, bunun için mücadele etmek adına olduğum topraktan en batıya, Balıkesir'e gitmek durumunda kaldım. "Doğu" kültürüyle, geleneğiyle, anlayışıyla, ahlak kurallarıyla eğitilmiş, büyütülmüş bir insanım. Kendi diliyle bu yetiştiriciliği almış, benimsemiş bir insan.

Ve ben topraklarımı bu şekilde bırakarak Mardin'den Balıkesir'e yol aldım. Uzun bir yolculuktan benimsediğim... Beklentilerim, hayallerim ve yerine getireceğim birtakım sorumluluklarım vardı. Hayatımın bu dönüm noktasında, hayatın her türlü rengiyle ben gurbette yalnız başıma tanıştım. Zahmetliydi, ama ben bir Kürt kızı olarak üstesinden gelebildim. Kürt kızı deyişim bir ırk ayrımı yapıyormuşum gibi algılanmasın. Kastım şu ki; biz kolay büyümedik, kolay bir yaşamımız olmadı, bizi törpüleyen birtakım acılarımız oldu. Belki de bundan dolayı bugüne kadar yaşadığım her zorluğa ailem, dostlarım olmadan bir başıma göğüs gerip üstesinden geldim.

Hayatın her türlü rengi demiştik. Bunların en koyu rengi ulus sorunsallığı. Balıkesir'de olduğum süre boyunca ulusumdan ve dilimden dolayı sözlü ve fiziksel saldırıya yeltenen oldu. Kürt halkının bir insanı ve evladı olduğumdan dolayı sırf bu sebeple ötekileştirildiğim, dışlandığım, zamanlar oldu. Öyle bir hazmedemeyiş ki maddiyat karşılığında kendi ulusumu inkar etmem beklentisini taşıyan bir takım zihniyetler vardı (yahut zihniyetsizlikler mi demeliydim?). Batıyı yaşadıkça doğunun, ne demek olduğunu fehm ettim. Tabii ki Batının güzellikleri de var. Yüreği zenginliklerle dolu güzel insanlar mevcut; sadakatli, şefkatli, yardımsever insanlar da elbette ki mevcut. Bizim de birtakım değerlerimiz var. Gelenek görenek, yaşayış biçimi, kültürümüz... Velhasıl sözünü ettiğim bu coğrafya da ırk ve ulus ayrımı her zaman var olmuş. Bir Kürt'ün yaşamak istediği faaliyetleri; tam anlamıyla yaşayamadığı, yaşattırmadıkları, kişisel düşüncelerin tam anlamıyla dile getirilmediği ve kültürünü yaşamaktan çekindiği ırkçılık sorunu var. Mesele hangi ırktan olduğumuz veya ne olduğumuz değil. Mesele alışılmış bir zihniyeti ve yaşamı dayatmaları. O şekilde de aksettirmeleri... Arındırılması esasen zahmetli olan paslı zihniyetler hâlâ var.

Bir sorunsallık var... Yüzyıllardır var olan bir dili, bir ırkı, bir halkı, bir rengi kabul etmeme, kapitalizm sorunsallığı var. Bugüne kadar bunca soruna direnmiş bir halk, çözümü de yaratacaktır.

Balıkesir'den Bir Öğrenci

kitap tanıtımı: “deniz fırtınası”

Deniz fırtınası kitabı bir anı roman türündedir. Bu kitap tamamen yaşanmış ve gerçek olaylarla kurgulanmış, ancak gerçeğin kurgu ile iç içe geçtiği bir romandır. Deniz Fırtınası kitabında Denizlerin başlattığı mücadelenin nasıl devam ettirildiği anlatılmaktadır. 1972’den günümüze uzanan bir mücadele tarihinin 1990’lı yıllara kadar ele alarak nasıl sürdüğünü anlatan bir romandır. Denizlerden bayrağı, onların mücadelesini devralan yoldaşlarının yoldaşlık ilişkilerini, devrimci mücadelelerini anlatmaktadır.

THKO’dan Devrimci Emek’e kadar giden bir geleneği ve reformizme karşı Marksizm-Leninizmin yılmaz savunucusu olanların mücadele tarihini etkileyici bir kurgu biçiminde anlatıyor.

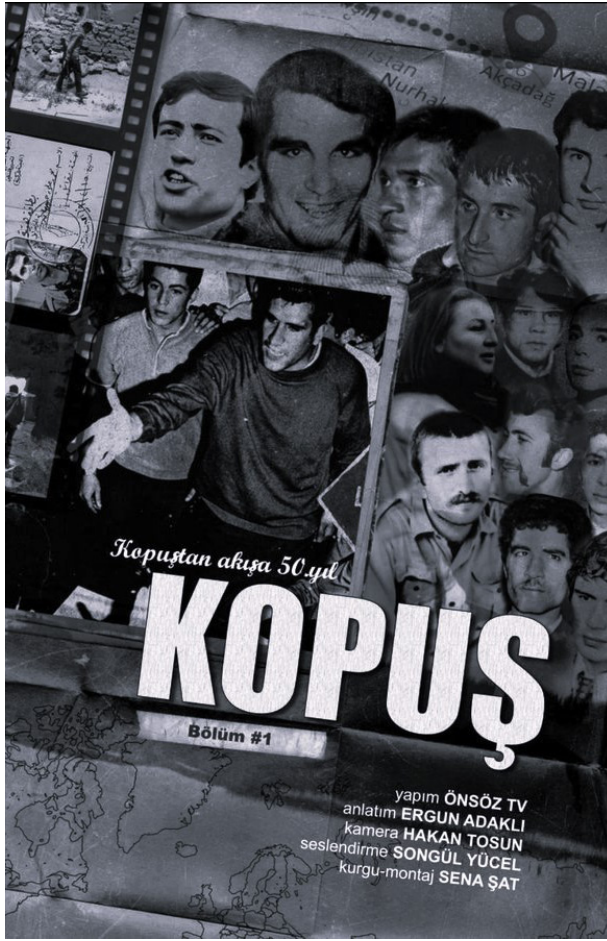
Yazar, klasik bir roman tarzındaki anlatımıyla gerçek hikayeleri barındıran anı-roman türündeki bu kitabını büyüleyici bir biçimde okura sunmaktadır. Kitabın içindeki olay örgüsüne okur kendini bıraktığı

durumda kitaptaki karakterlerden biri gibi olay örgüsüne dahil olur.

1970 ve 1990’lı yıllar arasında ki dönemde devrimci mücadelenin içerisine kendini atmak, o olay akışı içinde hissetmek için bu kitap tam sana göre genç yoldaş. Genç işçiler, öğrenciler ve genç kadınlar... Bu kitaptan öğreneceğimiz ve kendimizi geliştireceğimiz çok şeyimiz var. Bu kitabı tüm genç yoldaş okurlarına şiddetle tavsiye ediyorum.

İzmir’den Bir DÖB’lü

film önerisi: kopuş

Önsöz TV'nin 5 bölümden oluşacak olan belgesel dizisinin ilk bölümü 2021 yılında gösterime girdi. Türkiye'de 60'lı yılların devrimci hareketinin doğduğu sürecin hangi koşullarda oluştuğu, Denizlerin reformizmden devrimci kopuşunu ve Denizlerin idamına kadarki süre içerisinde gerçekleşen olayları ele alan bir belgesel film olarak oluşturulmuştur. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın ölümsüzleşmesinin 52. yılına girerken, Denizleri tanımak, onların yarattığı mücadele

ve bıraktığı mücadele mirasının tarihini bu belgesel sayesinde çok rahat bir şekilde öğrenebilirsiniz. Denizlerin yarattığı devrimci değerlere saldırıldığı, mücadelelerinin birçok burjuva medya akımları tarafından tahrif edildiği bir zamanda onları, onların yarattığı mücadeleyi ve bıraktıkları kavga bayrağını sahiplenmek ve en yükseklere çıkarmak gibi bir görevimiz olduğunu unutmamalım genç yoldaş.

İyi seyirler...

Ölümlerinin 52. Yıldönümünde Kurucularımızı Anıyoruz!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan; mücadelelerinin doğruluğuyla ve ateşiyle kararlılıkla, cüretle, fedakarlıkla Türkiye ve Kürdistan'da devrimci harekette kopuş yaratmış ve zor yoluyla devrim pratiğinin önünü açmış üç devrimci önder... Son nefeslerinde dahi "Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Mücadele Birliği!" nidalarını yükseltmiş üç büyük özgürlük savaşçısı... Devrimci mücadele pratiğini üniversite sınırlarından taşıyan üç genç militan... 6 Mayıs 1972'den bugüne, idam edilişlerinin 52. yılında; bu topraklarda devrimci mücadeleye yeni boyutlar kazandıran teori ve pratikleri hala yolumuzu aydınlatıyor. Bizlere bıraktıkları miras, bayraklarını göğe yükselttiğimiz mücadelemizde varlığını sürdürüyor.

Denizler bu topraklarda faşizmin baskılarına, sermayenin egemenliğine, emperyalizme karşı zora dayalı devrim pratiğini hayata geçiren ilk devrimcilerdi. Bizlere böylesi bir devrimci pratiği, kapitalizme karşı verilen mücadelede sonuna kadar gitme kararlılığı ve idam edilirken ayaklarının altındaki sehpayı bir tekmeyle devirebilecek bir irade ve cüret bıraktılar. Bıraktıkları bu mirası sahiplenmek; geleceksizlikle karşı karşıya kalan, açıklıkla sınınanan, hayallerinden her gün daha da uzaklaşan gençlik olarak bizlerin görevi. Onlar gibi devrim aşkı ruhumuzda yaşatmalı, onlar gibi olmalıyız, Deniz olmalıyız!

Denizlerin idam kararıyla, onların başlattığı mücadeleyi sönmüleyeceğine düşünen 12 Mart faşizminin istediğinin tam aksine; Denizlerin başlattığı fırtına ne o zaman dindi, ne şimdi dinmekte, ne de bu sömürü düzeni var olduğu sürece dinecek.

Bu fırtına daha da şiddetlenecek ve bu sömürü düzenini alaşağı edecek. Ve tarih boyunca ezilen, sömürülen, işçiler, kadınlar, gençler ve Kürt halkı ayağa kalktığında bu kokuşmuş düzeni tarihin çöplüğüne gömeceğiz. Şimdi Deniz olma, Marksizmin-Leninizmin yüce ideolojisini kuşanma ve devrim olma zamanı!

Denizlerin idam edilişinin 52. yıldönümünde bizlere bıraktıkları bayrağı en yukarı taşımak için onların baş ucunda buluşmaya, Denizleşmeye!

Denizleşerek Büyüyoruz, Devrime Yürüyoruz!

bülten

Gezi Ruhuyla Zafere!

31 Mayıs 2013'de Türkiye işçi sınıfı tarihine yeni bir perde açacak olan Gezi Ayaklanması patlak vermiştir. İki hafta süren ayaklanma boyunca Taksim dışı bir kavgayla ele geçirilmiş, bir çok alanda devlet yenilgiler yaşarken halkın " Hükümet İstifa, İktidar Halka!" sloganları Gezi'nin şiarı haline gelmiştir.

Ayaklanma Taksim Dayanışması Platformu bileşenlerinin öncülüğünde takılı kaldığından dolayı bu platform tarafından eylemlerini daha ileri götürememiş ve iki haftanın sonunda sönümlenmiştir.

Marx 5 Mayıs 1918'de, Lenin 22 Nisan 1870'te doğmuştur. Bilimsel sosyalizmin kurucuları, komünizmin kurtuluşunun önderleri Marx ve Lenin'in doğum günleri kutlu olsun!

Ölümsüzleşenler Ayına Girerken

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesi yolunda ölümsüzleşen tüm devrim savaşçılarını anıyoruz.

Faşizmin zindanlarında direnen ve tüm baskılara karşı üretmeye, insanlığa, komünizme katkıda bulunmaya devam eden Leninist Mizah Kolektifine ait bir karikatürü sizlerle paylaşıyoruz.

BASINA VE KAMUOYUNA..
ÖNCELİKLE SON SÜREÇTE ÖLÜMSÜZLEŞEN HALK EVLAT-
LARI İÇİN 1 DAKİKALIK SAYGI DURUŞUNA DAVET EDİYORUZ..
Ölenler Dövüşerek Öldüler
Güneşe Gömüldüler
Vaktimiz Yok Onların Matemini Tutmaya
Akın Var Akın Güneşe Akın
Güneşi Zaptedeceğiz
Güneşin Zaptı Yakın

ANILARI MÜCADELEMİZE IŞIK TUTACAK!
DEĞERLİ HALKLARIMIZ..

MEKTUPLARINIZI ALMAYA BAŞLADIK. BU SAYIDA DA BİR
MEKTUBU İÇERDİĞİ KARİKATÜR VE BİLGİLER NEDENİYLE YAYINLI-
YORUZ. BİR OKURUMUZDA KARİKATÜR YOLLAMIŞ.. ÇOK SEVİNDİK. VE
DEVAMINIDA BEKLİYORUZ.. YİNE BİR OKURUMUZ FİKİR KATKISINDA
BULUNDU. ÇOK SEVİNDİK..DEVAMINI BEKLİYORUZ. MEKTUPLARA CEVAPTA
YAZACAĞIZ ELBETTE..VE BU FİKİRLERİ DEĞERLENDİRİYORUZ..

HEP DEDİK.. FAŞİZMİN İŞİ GÜCÜ BİZİM MORALİMİZİ BOZUP
DAĞILMAMIZI SAĞLAMAKTIR. YAPTIKLARINI BUNUN İÇİN YAPIYOR.
AMA KARANLIKLARI AYDINLIKLA DAĞITACAĞIZ KARAMSARLIĞI
ESİRİLERLE PARÇALAYACAĞIZ!

YA AĞLAYACAZ YA GÜLECEZ!

KAHROLSUN KASFET KARAMSARLIK YAŞASIN NEŞE VE CANLILIK!
YAŞASIN KÖTÜLERE KARŞI MÜCADELEMİZ!
ÇATLASIN PATLASIN SERMAVE!

LMK-MK-BB
EKİM 2015

2024 Yılından Bu Yana Onlarca Arkadaşımız Staj Sömürüsü Ve Alınmayan Önlemler Sonucu İş Cinayetlerinde Katledildi

dob.birligi

dob.birligi Kütahya'da staj yaptığı atölyede üzerine sunta blokların düşmesi sonucu 15 yaşındaki MESEM öğrencisi Erol Can Yuvuz hayatını kaybetti!

Hayatlarımızı elimizden alan bu sömürü düzenine karşı mücadeleyi her yerde yükseltelim!

dob.birligi

dob.birligi Aydın ışıklı KYK yurdunda kalan bir arkadaşımız dün gece saatlerinde kendini doğalgaz borusuna asarak intihar etti.

Tedaviye alınan arkadaşımız bu akşam saatlerinde hayatını kaybetti.

Zeren Ertaş'ın ölümünün üzerinden birkaç ay geçmeden aynı yurttan yeni ölüm haberleri alıyoruz, bizleri intiharlara ölümlere terkeden bu düzene mecbur değiliz Birlikte Değiştireceğiz!

dob.birligi Arsa Tonbul isimli 14 yaşındaki sıra arkadaşımız staj yaptığı yerde saç döküm makinesine sıkışarak ağır yaralandı.

Gençliği geleceksizliğe, umutsuzluğa niteliksiz eğitime işsizliğe intiharlara ölümlere terkeden bu düzene mecbur değiliz Birlikte Değiştireceğiz!

dob.birligi

dob.birligi Bir üniversite öğrencisi arkadaşımız daha evinde ölü bulundu.

Izmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü Mimarlık fakültesi 4. Sınıf öğrencisi Gökçe Bebeci, evinde ölü bulundu.

Hergün bir sıra arkadaşımızın ölüm haberini alıyoruz, bizleri katleden bu düzene mecbur değiliz Birlikte Değiştireceğiz!

dob.birligi

dob.birligi Antalya'da çalıştığı inşaatın 6. katından düşen #YusufSamiŞahin hayatını kaybetti.

İş yerlerinde, okullarda, sokaklarda bize ölümden başka bir şey vadetmeyen bu düzene mecbur değiliz, birlikte değiştireceğiz!

dob.birligi

dob.birligi Bahri Dağdaş Şeker Fabrikası'nda stajyer olarak çalışan Ulaş Dumlu, sadece 17 yaşındayken elektrik direğinden arıtma havuzunda düşerek hayatını kaybetti.

Genç öğrenci ve işçilere ölümden başka bir şey vaatmeyen bu sistemden hecan soracağız!

dob.birligi

dob.birligi 12. sınıfta okuyan bir kadın öğrenci, MESEM kapsamında staj gördüğü Sertrans Lojistik firmasında cinsel istismara maruz kaldı.

Firma kadın öğrenciyi "Tacı'z iş hayatında varolan bir şey, alıqm" dedi ve işten çıkarttı.

Bu Düzene Mecbur Değiliz Birlikte Değiştireceğiz! #MESEM

dob.birligi

dob.birligi 19 yaşındaki arkadaşımız Azad Çelik, Kahramanmaraş'ta çalıştığı TOKİ inşaatında 6... devamı

dob.birligi

dob.birligi Zonguldak

13 yaşındaki arkadaşımız Yasin Dombay, geçinmek için odun taşımacılığı yapılan kamyonet kasası ile duvar arasında sıkışarak öldürüldü.

Arkadaşımızı katleden bu sermaye düzeninin kendisidir. Bizler, bu düzene mecbur değiliz Birlikte Değiştireceğiz!

dob.birligi

dob.birligi 12. sınıfta okuyan bir kadın öğrenci, MESEM kapsamında staj gördüğü Sertrans Lojistik firmasında cinsel istismara maruz kaldı.

Firma kadın öğrenciyi "Tacı'z iş hayatında varolan bir şey, alıqm" dedi ve işten çıkarttı.

Bu Düzene Mecbur Değiliz Birlikte Değiştireceğiz! #MESEM

dob.birligi

dob.birligi 19 yaşındaki arkadaşımız Azad Çelik, Kahramanmaraş'ta çalıştığı TOKİ inşaatında 6... devamı

الجبهة الشعبية لتحرير فلسطين
Popular Front for the Liberation of Palestine

انقاص حتمًا لمنتصر روان

